

Kirvun

INKILÄN

juhannus 2022

Evakkolasten laulu

Sävel virsi Ystävä sä lapsien 492, sanat Anna-Mari Kaskinen

Tunnet minut, Jumala. Elämän sain sinulta.
Tiedät lapsen herkäät vaiheet, riemun hetket, murheen aiheet.
Tunnet minut, Jumala, kauas kuljin kotoa.

Mielessäni tavoitan varhaisimman maiseman,
äidin kasvot vuoteen yllä, isän äänen muistan kyllä.
Kaikki se on tallella sydämeni pohjalla.

Minne kuulun, tiedän sen. Vielä tunnen kaipauksen.
Kauas taakse jäivät juuret. Tiedät kaikki haasteet suuret.
Kyyneleet ja toivon näit. Paljon muuttui, sinä jäit.

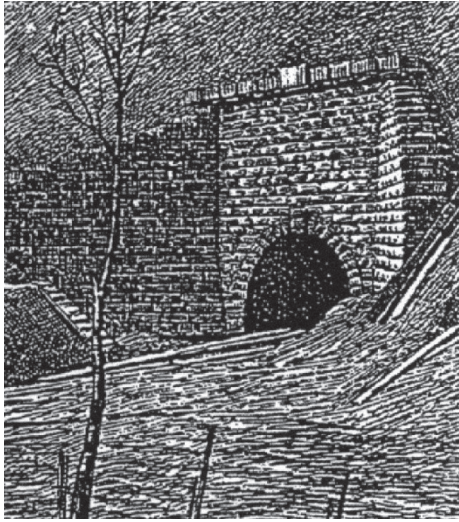
Kuinka kaunis on se maa, jossa nyt saan asustaa.
Rakkaista ja ystävistä on niin paljon kiittämistä.
Kodin annoit, työhön veit. Herra, kaiken hyvin teit.

Jälkeen pitkän taipaleen vielä yhden matkan teen
kohti suurta salaisuutta, kohti isänmaata uutta.
Kirkkaudessa kodin sen kohtaan kasvot rakkaiden.

Kuvat: SA-kuva ja AOP/EPA Evakkoja Kotkassa 1939. Ukrainalaislapsia Romaniassa 2022.

Kansi: Karjalaisen Nuorisoliiton alajaosto Nakukarjalaiset Herajärvässä vuonna 2016.
Hannele Inkinen

Inkilä

N:o 76

2022 kesäkuu

Helsinki 30.5.2022

Hyvät kyläläiseni, koko pitäjän väki, meidän kaverit!

Varmasti meillä kaikilla on tänä keväänä ollut erityisen pinnassa ajatukset siitä, miten vanhempamme, iso-vanhempamme, mahdollisesti sisaruksemme ovat kulkeneet sen saman tien, jota ukrainalaiset ovat kulkeneet tänä keväänä. Kulkemisen on aiheuttanut se sama porukka, joka pakotti sukulaistemme kulkemaan. Se herättää tunteita...

Olen käynyt katsomassa näytelmän Marian tunnustus – muistokirjoitus hevoselle. Näytelmä on dramatisoitu inkeriläisen Maria Kajavan elämäntarinasta kirjoitetusta kirjasta Pitkä taival. Koska jo näytelmä oli vavisuttava, piti kirjakin lukea. Kuinka paljon se sama porukka, jonka mainitsin ensimmäisessä kappaleessa, on aiheuttanut paha, tuskaa, kuolemaa niille, jotka puhuvat eri kieltä tai ajattelevat eri tavalla. Inkeriläiset karkotettiin muutama tunnin varoitusajalla Siperiaan, junalla alkuun ja loppumatkat tietömien taipaleiden taakse vuorokausien jalkamarssissa. Lapset kuolivat nälkään ja sairauksiin matkalla. Liki orjatyötä oli tarjolla metsissä ja kaivoksissa. Kun ”parempi” aika koitti, inkeriläiset saivat palata, mutta ei kotiseuduille. Ei ollut lupaa asettua oikein minnekään. Lopulta Petroskoin alueelle tuli lupa muuttaa. Joskus sai käydä katsomassa koteja Keltossa, niissä asui nyt sitä samaa porukkaa...

Hetki sitten näin paimiolaisen harrastajateatterin valmistaman musikaalin Evakon kyynel. Siinä kerrotaan nuorten kautta, millaista oli tulla päiväkausien matkustamisen jälkeen rähjäisenä jonnekin kylään ja jonnekin taloon, jossa joko otettiin lämmöllä vastaan tai toivotettiin alimpaan kattilaan.

Mutta nuoruuden voimalla, tulevaisuuteen katsoen, lähdettiin rakentamaan uutta. Tiedämme tietysti, että sotien jälkeen juuri kenelläkään ei ollut mitään, mutta kaikkein vähiten oli Karjalan heimolla. Kun lukee vaikkapa Orimattilan Tönnön asuttamisesta, niin täytyy vain ihmetellä, miten ihmiset suostuivat asettumaan aluksi vaikkapa latoon, jonne muurattiin kiuas. Sitten alettiin rakentaa karjasuojaa ja saunaa, viimeiseksi talo. Liittyttiin yhteiskuntaan ja yhdistyksiin.

Ja sitten ilo pintaan vaikka syvän märkänis! Kannen kuvassa evakon mukulat ovat omaksuneet ilonpidon asenteen.

Hyvää Juhannusta järvissä ja muissa lätäköissä toivottaa

Inkisen kaupan Hannele

Rovasti Heikki Jääskeläisen puhe kaatuneitten muistopäivänä 15.5.2022 Helsingin Hietaniemen hautausmaalla Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä. Venäjän 24.2.2022 aloittama hyökkäyssota Ukrainaan oli kestänyt 80 päivää. Ja tuottanut tuhansia uusia kaatuneita...

MEILL' ON KARJALA TÄSSÄ JA NYT

Kuka vielä muistaa tämän Karjalaisten kesäjuhlien tunnuksen vuodelta 1992? – Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkkin äärellä voimme sanoa samoin sanoin: *Meill' on Karjala tässä ja nyt.*

Kun sodan jälkeen 1940-luvulla kävi ilmeiseksi, ettei siirtokarjalaisille enää tule mahdollisuutta käydä läheistensä haudoilla, syntyi Karjalan Liitossa ajatus pystyttää muistomerkkejä Karjalaan jääneille vainajille. Nyt tällainen muistelu paikka löytyy lähes kaikilta Suomen hautausmailta ja kirkkopihoilta.

Tämä Hietaniemen muistomerkki on vuodelta 1957 ja tämän on suunnitellut Armas Tirronen. Veistos kuvaa ydinperhettä, äitiä, isää ja pientä lasta. Lapsi kurottaa kohti ohutta, korkealle ulottuvaa ristiä.

Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkit ovat meille muistin paikkoja, joiden äärellä voi mieleen palautua myös sellaista, mitä muistelija ei enää tiennyt muistavansakaan.

Näiden merkkien luona vanhemmat ja isovanhemmat ovat kertoneet seuraaville sukupolville, millaista oli elämä Karjalassa, millaiset olivat sukulaisten hautajaiset tai sankarihautajaiset kotikirkolla.

Kun näitä kerrotaan, rakennetaan sukupolvien yli kantavaa muistisiltaa. Tärkeää ei kuitenkaan ole vain se, mitä kerrotaan vaan myös se että miten. Kun kerrotaan, siirretään paitsi tietoa myös tunnetta.

Tunnelataukset tarttuvat kuulijaan. Niin menetyksen tuska kuin uudelleen alkamisen innostus, katkeruus, kiitollisuus, anteeksianto.

Veteraanikuorot laulavat Veteraanin iltahuudossa: ”Kertokaa lasten lapsille lauluin.” Tai kuten israelilaisia kehoitettiin: Kertokaa... lapsillenne, kertokoot he omille lapsilleen ja lastenlapset seuraavalle sukupolvelle. (Joel 1:3)

Välitetyistä tiedoista ja välittyneistä tunteista muodostuu se jatkumo, jossa me nyt elämme – syntyy oma muistinpaikka olimmepa Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkillä tai missä vain. Meill' on Karjala tässä ja nyt.

Täällä Hietaniemessä Karjala on läsnä myös karjalaisten omana muistolehtona tämän muistomerkkin välittömässä läheisyydessä. Karjalaisten muistolehdossa viimeisen leposijansa ovat saaneet ja saavat monet karjalaiset sukujuuret omaavat helsinkiläiset.

Tänään kaatuneitten muistopäivänä me olemme huolissamme Karjalaan jääneistä hautausmaistamme. Kun raja on kiinni, emme pääse joka-keväisiin ja -kesäisiin talkoisiin sankarihaudoillemme emmekä kirkkopihoillemme.

Huolta lisäävät vielä tiedot ilki- ja mielivaltaista joillakin sankarihaudoistamme. Pettyneitä olemme myös siksi, että Venäjä ei katso seurakuntien perustamien sankarihautojen kuuluvan sodassa kaatuneiden muiston vaalimisesta koskevan valtiosopimuksen piiriin.

Kuva Margit Räsänen

Kun näistä puhumme, välittyä puheestamme huoli mutta myös kiitollisuus niitä entisten koti-seutujemme nykyisiä asukkaita kohtaan, jotka näinä päivinä vierailevat sankarihaudoillamme, katsovat että kaikki on talven jäljiltä kunnossa ja haravoivat nurmet siisteiksi.

Kaipausta tuntien voimme sanoa: Meill' on Karjala tässä ja nyt. Samalla toivomme, että pakolaisuuteen joutuneet ukrainalaiset vielä pääsevät kotiseuduilleen rakentamaan ja korjaamaan sodan tuhoja.

Pyhä rauhan ja oikeudenmukaisuuden Jumala. Vahvista meissä toivoa, kun sota ahdistaa. Varjele Ukrainan kansaa. Säästä ihmiset sodan kärsimyksiltä. Auta löytämään tie kestävään rauhaan ja sovintoon. Pyhä Jumala, me kiitämme Sinua vapaasta isänmaastamme. Tee meistä rauhasi välikappaleita omassa maassamme ja kansakuntien välillä. Vapahtajamme Jeesus Kristus, tule sinä rauhaksi levottomiin sydämiimme. Aamen.

Kuva Hannele Inkinen

Kirvussa rippikoulua käytiin syksyt ja talvet

Teologian opiskelija **Seppo Hirvonen** keräsi kirkollisen kansanperinnettä entisiltä kirvulaisilta vuonna 1977. Kesän aikana hän haastatteli 14 kirvulaista. Haastattelut on tallennettu Kirvun Kotiseutuarkistoon.

Tutustuin haastatteluihin, kun etsin tietoa Kirvussa pidetyistä rippikouluista inkiläläisten tarinaleirille 2.-3. huhtikuuta 2022. Leiri pidettiin Oriharon Kalliopirtillä, jossa monet osanottajista olivat käyneet rippikoulunsa 1960-1970-luvuilla.

Siel oli semmonen ”junkkerikoulu”

Vanhimmat rippikoulumuistot haastattelijalle kertoi **Juho Montonen**, joka oli syntynyt 4.12.1898 Kirvun Hauhialassa. Rippikoulun hän kävi todennäköisesti syksyllä ja keväällä 1914-1915.

- Rippikouluun pyrkijät kuulusteltiin kinkereillä. Mie muistan, kun myö oltiin rippikouluun pyrkimässä niin Katekismusta pappi luetti kyllä ja hyväksy meidät kaikki.
- Sitten raamatunhistoriasta kysy vaan: Minkälainen mies se Aabsalom oli? Siihen sitten sanottiin, että se oli paha poika. Se oli papille mieliksi ja se otti meidät kaikki rippikouluun.
- Siihen aikaan rippikoulua täyty käydä kuus viikoo, kolme syksyllä ja kolme keväällä. Se oli iso homma, kun matka kirkolle oli kaksikymmentä kilometriä. Mutta nuorena jakso kävellä.
- Meil oli aika hyvä pappi, se ol Uumonen [Erkki Ulmanen, joka tuli vt. kirkkoherraksi elokuussa 1914]. Se suhtautui lapsiin hyvästi ja oli uskonnollinen, ett kyll rippikoulusta sai aika paljon. Ihmisen elämäntavoista ja uskosta Kristukseen.
- Tunteja oli kuus päivässä. Kolme aamupäivällä ja kolme iltapäivällä. Kanttori laulatti meitä joka päivä kaksi tuntia.
- Papin tunnilla käsiteltiin Katekismus läpi ja raamatunhistoria jotenkin. Siel ol kyll semmosiakin oppilaita, ainakin miun aikana, ett ei ne osannu. Kyll se laski ne koulusta läpi.
- Siellä oli kuitenkin semmonen ”junkkarikoulu”, että kun eivät osanneet rippikoululäksyjään, niin jätettiin seuraavaan kouluun. Niitä kertyi sitten jonkunlainen joukko ja sitä sanottiin junkkarikouluksi.
- Ripille pääsy oli meillä helluntaina, tytöt ja pojat samana pyhänä. Ennen ehtoollista sitten

kuulusteltiin Katekismusta siellä kirkossa. Pappi määräsi lukijat yllättäen.

- Tuntuhan se rippikoulun käynti, niin ku olis mieheksi enemmän tultu. Niinku huvituksiin ehkä siten mentiin rohkiammin.

Asuttiin kirkolla kortteerissa

Enni Ojala, os. Anttonen, Kirvun Lahdenmaan kylältä, s. 11.9.1921, kertoi perinteen kerääjälle:

- Kinkereillä Katekismus ja raamatunhistoria piti osata ulkoa, koska ei tiedetty mistä kohdasta pappi kysyi. Jos ei osannut vastata niin pappi saattoi sanoa, että täytyy vielä lukea ja tulla vasta sitten pyrkimään rippikouluun.
- Meillä pidettiin rippikoulua keväällä kunnantalolla kaksi viikkoa ja syksyllä kaksi viikkoa kirkolla. Koska kotikylästä oli pitkä matka kirkolle, niin jouduttiin asumaan kirkolla. Siellä oli määrätty talot, jotka ottivat rippikoululaisia asumaan.
- Päivä aloitettiin virrellä ja rukouksella. Luettiin Katekismusta ja siitä keskusteltiin. Samoin raamatunhistoriasta. Kanttori piti laulutunteja. Aamulla aloitettiin yhdeksältä ja koulu kesti kahteen tai kolmeen. Loppupäivä luettiin läksyjä.
- Kun asuttiin vieraassa paikassa, joutui laittamaan ruokaa eväistään, joita oli tuonut mukanaan. Siinä talossa oli viisi tyttöä kortteerissa. Lattialla oli patjat siskonpeteinä.
- Ripille pääsin helluntaina. Altтарin edessä järjestettiin vielä kuulustelu, että seurakunta näki mitä osasimme. Meiltä esimerkiksi kysyttiin, mikä on elämämme kallein asia.

[Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapseksi pääseminen on elämämme kallein asia.]

- Kirkko oli rippipyhänä koristeltu köynnöksillä ja kirkko oli aivan täynnä. Kummit olivat kirkossa

- Sanottiin, että ripille päässyt on tullut aikuiseksi. Ei ollut enää niin suuren holhouksen alla.

- Joissakin kodeissa pidettiin rippipyhänä vielä seurat, niin meilläkin. Rippilahjaksi sain Uuden testamentin, virsikirjan, kaularistin ja sormuksen.

*

Juho Montonen avioitui vuonna 1921 Anna Maria Kuisman kanssa. Kunnanvaltuutettuna hän oli Kirvussa yhdeksän vuotta. Luottamustehtäviä Orimattilassa olivat mm. jäsenyydet työvoimalautakunnassa ja Osuuskassan hallituksessa. Montonen toimi maanviljelijänä Mallusjoella.

Enni Anttonen avioitui 1945 Paavo Ojalan kanssa. Muhokselta he muuttivat Orimattilaan 1967. Käytyään Evankelisen opiston kotitalouskurssin ja Keski-Suomen emäntäkoulun hän toimi keittäjänä. Hän kuului Orimattilan kirkkoneuvostoon ja kirkkovaltuustoon ja toimi seurakunnan lähetys sihteerinä.

Kumpikin kävi kansakoulua neljä vuotta, Juho Montonen vielä kiertokoulua ja Enni Ojala jatkokurssin.

Kirvun kuva-arkiston vanhin rippikoulukuva on vuodelta 1915. Arkistossa on noin 20 rippikoulukuvaa vuosilukutiedoin, mutta valitettavasti ilman tietoa opettajista saati rippikoululaisista.

Heikki Jääskeläinen

Kalevalakorun rippiristejä

Muistojen kirja

Hanna Hästbacka, Martti Ovaskan äiti, pääsi ripille helluntaina 15.5.1919 ja sai lahjaksi Uuden testamentin. Martti Ovaska pelasti vanhan kirjan ja antoi sille vielä uuden elämän kirjahyllyn reunalla.

Kirjahyllymme kulmalla istuu nököttää kirjasta taiteltu siili nappisilmät maailmanmenoa tuijottaen. Kirjasii-
lin historia on kuitenkin muistelun arvoinen.

Vanhan matka-arkun pohjalta löytyi repaleinen kirjan raato, kannet oli hävinneet aikojen saatossa ja osa etulehdistäkin. Tarkempi katseleminen toi esille mielenkiintoisen tekstin ensilehdellä. Siinähan onkin äitini rippikoulun aikainen kirja vuodelta 1919. Äitini oli Kirvun kirkonkylän tyttöjä. Miten kirja onkaan kulkenut tämän satavuotiaan taipaleen maailman sivu. Äitini on lähtenyt kohta rippikoulunsa jälkeen Amerikkaan piikomaan ja kulta- ja vuolemaan, hän viipyi sillä retkellä kymmenisen vuotta ja palattuaan takaisin Kirvuun avioitui kirkulaisen pienviljelijän kanssa 1934 ja eli talonemännän ja perheenäidin elämää talvisotaan asti. Perheenisä selvisi talvisodasta ehjänä, mutta jatkosodan alkuvaiheessa elokuussa 1941 tuli äidistäni sota-leski ja lapsista sotaorpoja.

Kenties mustakantinen kirja silloin toi hänelle lohtua synkältä näyttävään tulevaisuuteen. Edessä oli pakko-
luovutetusta Karjalasta poistuminen ja evakkomatkat. Mustakantinen kirja kulki kuitenkin hänen mukanaan perheen päätyessä lopulta Orimattilaan, jossa perheen elämä hiljalleen asettui raiteilleen ja rauhoittui.

Löysin kirjan muuton yhteydessä ja olin jo heittämässä sitä paperinkeräykseen, kun fraktureateksti pysäytti katselemaan kirjaa tarkemmin. Jäin hetkeksi miettimään miten kirjan voisi säilyttää niin että sen voisi vielä näyttää jollekin. Kirja oli kuitenkin siinä kunnossa, ettei sen entisöimistä kannattanut ajatella. Olin joskus nähnyt kirjoista taittelemalla tehtyjä esineitä ja aloin selaila nettiä. Netin ihmeellisestä maailmasta löytyi monenlaista ehdotusta taitteluun. Tein päätöksen tällaisesta taittelusta ja päädyin siilifiguuriin. Kaikeksi onneksi se ehkä säilyykin, kun seuraava sukupolvi joka ei juurikaan kirjoja kunnioita, on ihastunut tähän ”siiliin”.

Äidin muistoa kunnioittaen. Hannan ja Aatamin poika Kirvun kirkonkylästä.

*Martti Ovaska
Kuvat Martti Ovaska*

Inkilän Kylätoimikunnan kuulumisia

Viime vuoden syyskuussa Inkilän tarinatuokion yhteydessä Kärkölän kirkon kirkkotarhaan istuttamamme **pylväskoivu** selvisi hyvin ankaran talven kurimukselta. Kiitos kuuluu myös seurakunnan puutarhurille, joka asensi puun ympärille jänisverkon pienten sapelihampaiden esteeksi. Pieni puunalku voi hyvin ja vahvistuu entisestään tämän kesän auringossa.

Teija S.

Kevään **tarinaleirillä** huhtikuun alussa Kärkölän seurakunnan leirikeskuksesta Kalliopirtillä tutustuttiin ja muistutettiin Heikki Jääskeläisen johdolla mieliin rippikoulun perusasioita ja muisteltiin Kimmo Puunenän laulutunnilla riparilauluja. Sää suosi tarinaleiriä ja ulkona hankikantoisella pohdittiin luontopolulla lintujen nimiä ja halattiin mahtavia tervaleppiä. Urhea Paavo Aarnikka kävi pilkkimässä Ahdin antimia ja kolme yhtä urheaa naista uskaltautui saunasta Ahdin valtakuntaan kastautumaan.

Liki 20 leiriläistä iloitsi jälleen koronan jälkeen aukeavista mahdollisuuksista tavata toisiamme kasvotusten.

Hannele I.

Kuvat: Teija, Heikki, Hannele

Inkilän ja Sairalan yhteinen kyläjuhla
10.9.2022 alkaen kello 12 Kärkölän Lappilinnassa,
osoite Lappilinnantie 3 Lappila.

Ilmoittautumiset 31.8. mennessä Inkerille
inkerikeijamaa@phnet.fi, puh. 045 3 228969.

Osallistumismaksu (n. 25€) sisältää ruokailun ja ohjelman.

Kaksi perhettä jäi Kirvuun talvisodassa

Inkilän asema elokuussa 1941. Miehistä rikkoi ratapihaa ja vei kiskoja mennessään. SA-kuva.

Kirvun kirkkoa oli käytetty viljavarastona

SEURAKUNTA. Talvisodan alettua punatähtiset lentokoneet pommittivat Kirvussa Inkilän ja Sairalan asemien seutuja. Moskovan pakkorauhan jälkeen evakuointi kunnasta alkoi. Vanhukset ja sairaat oli tosin jo saatettu turvaan tammikuussa 1940. Kaksi maanviljelijäperhettä jäi Kirvuun miehittäjien saapuessa. Sen jälkeen heistä ei kuultu mitään. Kirvusta kaatui talvisodassa 250 miestä. Viimeinen sankarihautaus tapahtui Kirvussa palmusunnuntaina 1940.

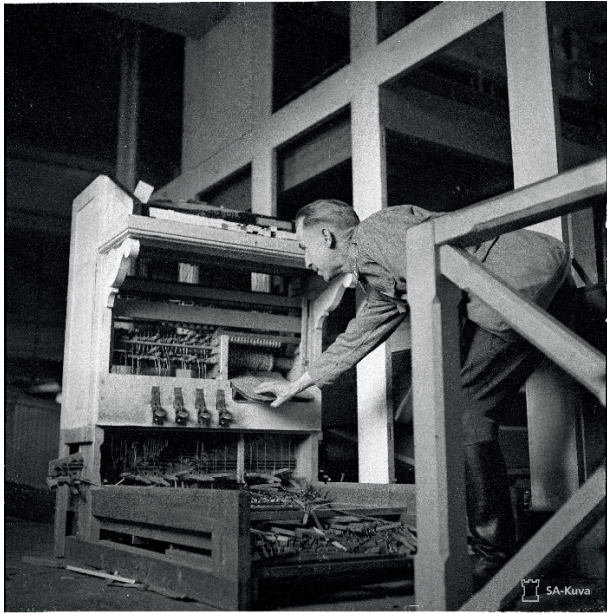
Talvisodan pommituksissa Juho Pellisen nahkatehdas tuhoutui, samoin Inkilän aseman lähellä Juho Jantusen talo. Isäntä sai surmansa ja emäntä haavoittui vaikeasti. Taloon oli majoitettu 10 sotilasta, jotka myös saivat surmansa.

Välirauhan aikana kirvulaiset sijoitettiin Hämeenkyröön, Viljakkalaan, Suodenniemelle, Karkkuun, Mouhijärvelle, Kulloon ja Lavialle. Kirkkoherranvirasto sijoittui Hämeenkyrön pappilan väentupaan.

Jatkosodan alussa Kirvu vallattiin takaisin. Ensimmäisenä palasivat tilannetta tutkimaan kunnallisneuvos Tahvo Tahvola ja kunnansihteeri Juho Hatakka sekä pari muuta kirvulaista. He pääsivät Kirvuun 20. elokuuta 1941. Saman vuoden aikana palasi jo noin puolet kuntalaisista. Kunnan rakennuksista oli vaurioitunut noin 15 prosenttia.

Sotilasvirkamies Arvo Lehesmaa tarkastaa sotavankia Inkilässä elokuussa 1941. Lehesmaa oli sotien jälkeen elokuvarooleistaan tunnettu näyttelijä. Hän näytteli Viipurin teatterissa vuodet 1928-1939. SA-kuva.

Kirvun kirkon urut oli tuhottu Neuvostoliiton miehityksen aikana. Tämä todettiin, kun suomalaisjoukot valtasivat Kirvun takaisin kesällä 1941. SA-kuva.

Neuvostoliiton hallinta-aikana osa pelloista oli viljelty. Pitäjän talot oli ryöstetty tyhjiksi. Ikkunat, ovet, saranat ja lukot olivat kelvanneet miehittäjille kotiin viemisiksi. Rakennuksissa vallitsi yleinen siivottomuus. Puhdistusryhmä pesi ja desinfioi kaikki rakennukset. Kirkosta oli viety kaikki, mitä oli irti saatu. Kirkkoa oli pidetty viljavarastona. Toinen kirkonkello oli särkynyt, kun se oli pudotettu tornista. Toinen oli ehjänä paikoillaan. Pappila ja kanttorila kunnostettiin vuoden 1942 alussa.

Kunta palkkasi rakennusmestarin jälleenrakennuksen ohjaukseen. Kirkossa uusittiin lattia ja penkit. Kirkko maalattiin sisältä uudelleen ja sisällä seiniä kiertänyt parveke uudistettiin kolmeksi erilliseksi parvekkeeksi. Uudet urut tilattiin Kangasalta, mutta ne valmistuivat vasta juhannuksen alla 1944, eikä niitä ehditty asentaa paikoilleen ennen vihollisen suurhyökkäystä.

Vihollisen kesän 1944 suurhyökkäyksen johdosta Kirvulle annettiin yleinen evakuointimääräys 20. kesäkuuta 1944. Suomi sai hyökkäyksen pysäytettyä Viipurin maalaiskunnan Ihantalaan ja Viipurinlahdelle. Sen jälkeen kirvulaisia pääsi pari tuhatta palaamaan takaisin sadonkorjuuseen. Kirvun evakuoituja sijoitettiin Kankaanpään, Honkajoelle, Karvialle ja Jalasjärvelle.

Lopullisessa asuttamisessa kirvulaisia sijoitui Orimattilaan 3000, Mäntsälään 1000, Kärkölään 800 ja Pukkilaan 250. Kirkkoherranvirasto siirrettiin Kankaanpään pappilaan, josta se siirtyi Orimattilaan vuonna 1945. Siirtoseurakuntien lakkauttamisen yhteydessä vuoden 1949 lopussa, järjestettiin lopettajaisjuhla kaikissa niissä seurakunnissa, joihin kirvulaisia oli pääasiassa sijoitettu. Lopettajaisjuhliin osallistui noin 4000 henkilöä.

Viipurin luterilaisessa hiippakunnassa oli 92 seurakuntaa. Mikkelin hiippakunta pyysi syyskuussa 1949 niiltä raportit seurakuntien tapahtumista vuosina 1939-1949. Sellaisen toimitti 23 seurakuntaa. Seurakunnat olivat toimittaneet jo vuosittain kertomukset toiminnastaan, joten ilmeisesti tämän vuoksi pääosa seurakunnista ei enää lähettänyt loppuraporttia osaltaan. Filosofian ja hallintotieteen maisteri Outi Örn on toimittanut kirjan Karjalan siirtoseurakuntien toimittamista sota-ajan kertomuksista. Örn toimii Karjalan Liiton hallituksen puheenjohtajana.

Lasse Koskinen

Lähde: Outi Örn, toim: Selostus eräiden siirtoseurakuntien kohtaloista ja sotatapahtumista 1939-1949, Karjalan Liitto 2021.

Kirvun sankarihautausmaa mukana yhteisellä sivustolla

Talvisodan päättymisen muistopäivänä 13.3.2022 avattiin Karjalan kannaksen sankarihautausmaista koottu sivusto.

Mukana myös Kirvu.

Käy tutustumassa os. karjalansankarihautausmaat.fi

Inkilä -Sairala kyläpäivät 2022

Lappilinnassa lauantaina 10.9.2022

Lappilinnantie 3, 16670 Lappila

TERVETULOJA

Juhla alkaa klo 12.00

Ruokailu ja haastelua

JUHLA

Lippujen sisääntulo

Tervetulotoivotus

Yhteislaulua, visailuja, näytelmä

Kyläkokous

Kohvit

Arpajaiset

Ilmoittautumiset 31.8.2022 mennessä inkeri.keijamaa@phnet.fi puh. 045 322 8969

Myynnissä Inkilä-, Kirvu- ja Sairala-tuotteita.

Tuothan pieniä palkintoja arpajaisiin.

Osallistumismaksu 25 €

Ympyrä sulkeutuu?

Viimeiset asukkaat poistuivat Inkilästä 22.6.1944.

Vuosi 1960

Heinäkuussa 1960 teimme matkan Viipuriin ja Terijoelle vanhempieni kanssa. Tuolloin isäni matka Inkilään jäi haaveeksi, matkanteko loppui Papulan sillalle. Tulkki totesi: "Ei pääse, silta poikki, rikki." Matkakertomuksen voi lukea Inkilän Juhannus -lehestä 2020, sivu 12.

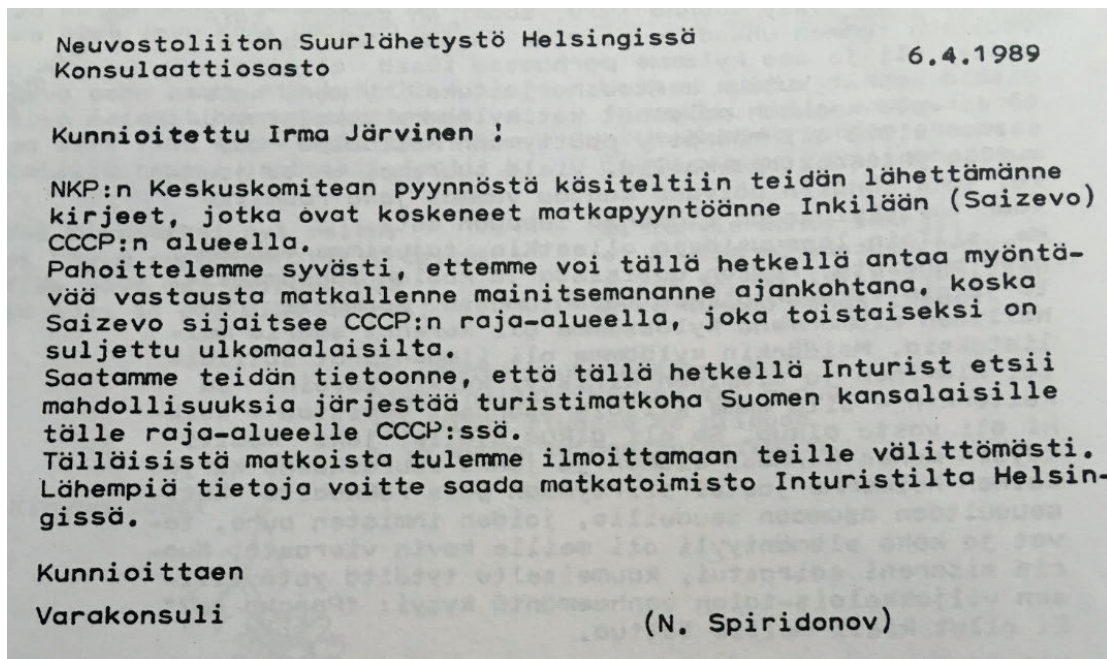
Vuosi 1976

Ensimmäinen virallinen Inkilä-päivä järjestettiin Ranta-Vaahalassa elokuussa 1976. Inkiläläiset olivat kokoontuneet satunnaisesti juhlimaan aikaisemminkin.

Vuosi 1984

Ensimmäinen Inkilän Joulu ilmestyi 1984. Lehti sai myöhemmin kansainvälisen julkaisun koodin ISSN 1235-600X, lehdestä menee Kansalliskirjastoon kuusi vapaakappaletta, siellä ovat tallessa.

Vuosi 1989

Pieni ryhmä matkasi 22.9.1989 salaa Inkilään.

Matkasta on kirjoitus, jonka voi lukea Muistojen Inkilä - Kotikylämme Karjalassa -kirjasta (uusi osa, sivu 7) sekä Inkilän Juhannus -lehdessä 2004, sivu 53, ja Urho Kuisman haastattelusta, Inkilän Juhannus 2019 -lehdessä (<https://kirvu.fi/odotettu-vieras-urho-kuisma/>).

Vuosi 1990

Ensimmäinen matka tehtiin Annukan, Anna-Liisa Kuisman johdolla 16.-17.7.1990 Inkilään. Yöpyminen oli Lappeenrannassa. Raja ylitettiin Nuijamaalta. Viipurissa vaihdettiin venäläiseen linja-autoon. Matka oli jännittävä. Tarkastuspuomeja oli useita, jokaisella puomilla tarkistettiin. Oli pelottavaa, tarkastajilla

pistimellä varustetut aseet olalla. Inkilässä meillä oli kolme tuntia aikaa ahmia näkömuistiin kaikki mitä ehdimme näkemään. Lapsena kuullut puheet Karjalasta muuttuivat hetkessä todeksi. Mielessä myllersi tunneryöppy, olo oli epätodellinen.

Matkan jälkeen meni useampi viikko tottua ajatukseen: ”Olen käynyt Inkilässä, isäni synnyinkodissa Karjalassa”, vihdoinkin se oli totta. Tällä matkalla emme päässeet vielä Kirvun kirkonmäelle. Matkoja synnyinseudulle tehtiinkin monia, joskus kaksikin, kolmekin kertaa kesässä. Hyvä näin. Nähty on ja koettu, aistittu ja tallattu maastot moneen kertaan.

Vuosi 1991

Ensimmäinen pitäjäjuhla rajan takana pakkoluovutetussa Karjalassa oli Kirvussa juhannuksena 1991. Silloin 850-henkinen juhlaväki uskaltautui Kirvu-juhlille Neuvostoliiton rakentamalle sotilasalueelle. Tämän jälkeen Kirvu-juhlia Kirvussa on järjestetty useampana vuonna.

Edesmennyt Soini Hämäläinen uurasti kirvulaisten hyväksi. Inkilä-lehdissä on luettavissa näistä hänen aikaansaamisistaan.

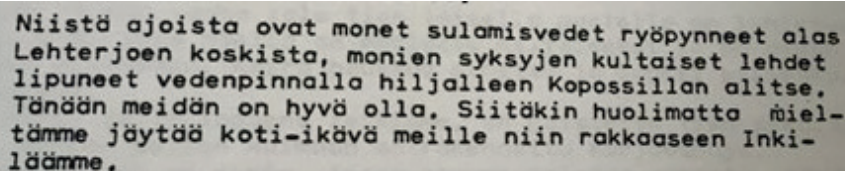
Vuosina 1991–2019

Teimme useita matkoja Karjalan kannakselle. Inkilään, Kirvuun, Räisälään, Käkisalmeen, Pyhäjärvelle, mainitsen nämä, koska moni meistä on käynyt muissakin kannaksen pitäjissä.

En aavistanut, että viimeisin matkani oli lokakuun lopussa 2019. Teimme kynttilämatkan Viipuriin ja Kirvuun. Sytytimme kynttilät sankarivainajille ja esivanhemmille.

Olivatko ne jäähyväiset?

Inkilän Joulu 1989. Ote Erkki Puumalan kirjoituksesta

Niistä ajoista ovat monet sulamisvedet ryöpynneet alas
Lehterjoen koskista, monien syksyjen kultaiset lehdet
lipuneet vedenpinnalla hiljalleen Kopossillan alitse.
Tänään meidän on hyvä olla, Siitäkin huolimatta miel-
tämme jöytää koti-ikävä meille niin rakkaaseen Inki-
läämme.

Tähän loppuun lainaus setäni Lauri Kuisman kirjoituksesta Inkilän Juhannus 2004 -lehdestä.

”Lopuksi muutama sana rakkaasta Karjalasta ja varsinkin Inkilästä. Kun jatkosota vuonna 1944 loppui, tiesi se Karjalan kansalle lopullista hyvästijättöä rakkaalle kotiseudulle. Sinne jäi kaunis Inkilämme, kaikki se, mikä oli meille rakasta ja kallisarvoista, minne olimme koko olemuksellamme juurtuneet. Mutta niin se on, että se joka on Inkilässä syntynyt ja kasvanut, kantaa sydämessään kappaleen Inkilää, ja se mikä sydämessä on, sitä ei kukaan voi meiltä pois riistää”.

Isäni Reino Kuisma oli ”huumormiehii”, kerran hää tokas: ”Mei likall kasvaa jalka maata pitkin.” Karjalaisten vanhempieni ryytimaassa olen jalkojani ja juuriani kasvattanut.

Kuisman Reinon tr. Inker

Pien Marin ja Matin-Kaisan KEVÄTKUULUMISIA

Kohisten on kevät saapunut Kirvuun. Koivujen silmut ihan kohta aukeavat, pajupensaat ovat kisansa karistaneet ja peiponkin laulua on jo kuulunut Kuunjoen rannoilta. Tätä on Pien-Mari odottanut pitkän talven, Karjalan kevättä.

Pääsiäisenä oli Marilla ollut mieluisia vieraita, kun serkut Aino ja Kerttu saapuivat yökylään Paavilanmäeltä. Tytöt valmistivat yhdessä virpomavitsoja ja kävivät tervehtimässä naapureita. "Virvon varvon tuoreeks terveeks, tulevaks vuueks. Vitsa siul, palkka miul. Annat sie

kanan vai munan?" Kyllä oli tyttöillä hauskaa, kun korit täyttyivät kaikenlaisista pääsiäisherkuista. Mukavinta oli nähdä iloisia kasvoja ja tuntee kyläläisten ystävällisyys ja lämpö.

Matin-Kaisan mökillä he viipyivät pitempään. Kaisa, joka yksin eleli mökissään Vanhan Muorin jo siirryttyä Taivaankotiin, oli koko pitkän talven kärsinyt kolotuksista ja itsepintaisesta yskästä. Tohtori Paavilaisen antama yskän linimentti toi hetken helpotuksen yskänpuuskaan, mutta ei tautia parantanut. Olihan Kaisalle ehdotettu lääkäreissua Viipuriin, mutta sinne Kaisa ei tahtonut matkustaa, kun jo pihan poikki kaivollekin kulkeminen otti sydäimestä ja nosti hien pintaan. Kotona Kaisa tahtoi elämänsä viimeiset ajat viettää. Pelkona oli, jos joutuisi jäämään sairaalaan. Sitä Kaisa ei tahtonut. Mihin joutuisivat Kaisan kauniit ruskeat kanat ja Puda-kissa. Ei, kyllä koti oli Kaisalle paras paikka.

Eivät unohtaneet sukulaiset eivätkä naapurit Kaisaa, vaan ylenäikaa koputtelivat ovelle, joskus ihan liian kanssa. Kirkkoherrakin kävi välillä kurkistelemassa, josko jo pääsisi tarjoamaan Kaisalle viimeistä ehtoollista. Ei vielä, ei vielä, ajatteli Kaisa ja toivoi pääsevänsä lähtemään "saappaat jalassa" tästä elämästä. Ei tarvitsisi virua toisten vaivana viimeisiä aikoja. Jospa vielä Juhannukseen asti selviäisi. Saisi tuntee tuomen ja pihlajan tuoksun, nähdä naapurin karjan kirmailevan laitumella ja käydä kastelemassa jalkansa Kuunjoen virvoittavaan veteen.

Kirkkoon ei Kaisa enää jaksanut sunnuntaisin mennä. Niinpä Kaisalle oli suuri ilo, kun Mari, Aino ja Kerttu lauloivat tuttuja virsiä, "Oi Herra luoksein jää, jo ilta on" ja "Onpa taivaassa tarjona lapsillekin, jotka Jeesusta rakastavat". Kaisa yhtyi mielellään lauluun. Nämä hetket olivat kullannarvoisia.

Heti Pääsiäisen jälkeen alkoivat viimeisetkin lumet sulaa ja jäät kulkea iloisesti helisten

Kuunjoessa ja haihtuivat ennen kuin tavoittivat järven selän. Edesspäin oli kevätkylvöt ja suloinen kesän odotus.

Matin-Kaisan mökiltä oli Pien-Marin kotiin kahden kilometrin matka. Se taittui kuin huomaa-matta tyttöjen laulun raikuessa niin, että tienvarren taloista ikkunoita aukaistiin laulun tulla pirttiin asti. ”Murheesi suista, ilmasta, puista, soi riemuvirsi, tuoksuu jo maa!”

Marin äiti oli ovella vastassa kun tytöt illansuussa viimein saapuivat kotiin.

”No siinhä työ viimein ootta. Mis ihmees sie Mar taas oot lentänt ja serkkuiskee väsyttänt. Enks mie siul sanont, jot kottii on tultava enne ko männää iltalypsyl. Sie jäit tietyst taas kiin Matin-Kaisan mökil. No hyvähä se on ko Kaisaa muistat. Ei oo hänel sit niin yksinäiset viimeiset vuuet. Nyt syömään koko konkkaronkka”.

Tarja Tonteri

Kuvat Hannele Inkinen

Inkilän puhelinkeskus

Irene Suomalainen kertoo Inkilän puhelinkeskuksen hoidosta jatkosodan aikana. Haastattelu on tehty vuonna 1987, mutta haastattelijanaisen nimi ei ole tiedossa.

-Olette hoitanut puhelinkeskusta Karjalassa, missä päin Karjalaa?
Inkilän kylässä, lähellä Inkilän asemaa, Kirvun pitäjässä.

Missä päin Inkilä sijaitsi, mitkä olivat lähimmät suurimmat kaupungit ja kirkonkylät?
Viipurin ja Elisenvaaran välisellä rataosuudella.

Paljonko oli matkaa Viipuriin?
Matkaa oli Viipuriin 60-65 kilometriä.

Lähimmät naapurikylät?
Sairala oli merkittävin ja lähin, siellä oli suuri asema, apteekki ja muut palvelut.

Millä tavalla teistä tuli keskuksen hoitaja?
Olin käynyt kansakoulun läpi, työtä piti etsiä. Ajateltiin, että otetaan kotiin se puhelinkeskus.

Minkä ikäinen olitte, kun aloitte hoitaa keskusta?
Olin 13-vuotias.

Olitte varsin nuori puhelun välittäjäksi ja keskuksen hoitajaksi. Kenen nimissä tämä keskus oli?
Tämä oli äitini nimissä, mutta hän ei hoitanut sitä, hän oli ompelija ja sitten oli kotona karjaa ja muita kotitöitä hoidettava. Oli sovittu, että minä hoitaisin keskusta.

Millä nimellä tämä puhelinlaitos toimi? Oliko tämä Inkilän telefoonyhtiö vai oliko tällä varsinaista nimeä?
Sanottiin vaan Inkilän puhelinkeskus.

Eli se oli sitten jonkin suuremman alaisuudessa, kuului varmaankin Viipurin alueeseen.
En muista tarkkaan, tilitykset lähetettiin kai Viipuriin.

Kuinka monta vuotta hoiditte puhelinkeskusta?
Noin kolme vuotta.

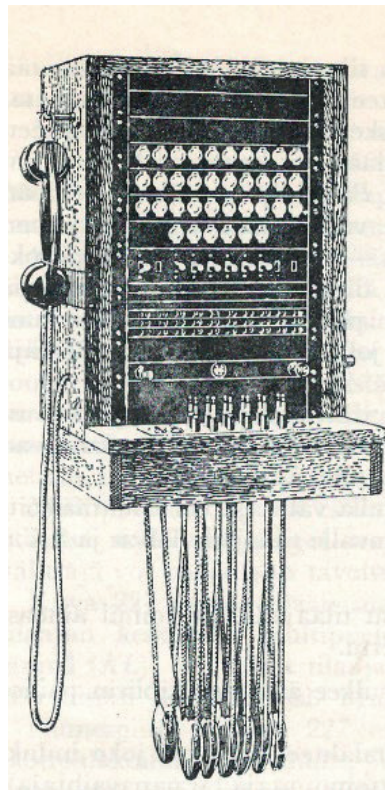
Missä tätä puhelinkeskusta kotona pidettiin?
Keskus oli kamarissa.

Minkälainen keskus oli malliltaan, oliko se pöytä- vai seinäkeskus?
Seinäkeskus.

Kuinka suuri, suurin piirtein?
En tarkkaan muista, noin 30-40 numeron keskus.

Kenen tehtaan valmistama tämä keskus oli, oliko Eriksonin vai Siemensin?
En ole varma, Ericssonin luulisin.

Ericssonin puhelin-keskus seinämalli

Ketkä olivat eniten soittavat tilaajat, onko jäänyt mieleen?

Sahayhtiö, kauppaliikkeet, Henttonen, heillä oli kahvila. Autoilijat, parturi ja leipomo. Jatkosota kun syttyi, olivat sotilasyhteydet kaikista eniten käyttäjinä.

Minä vuosina te hoiditte keskusta?
Vuodesta 1942 heinäkuun loppuun 1944.

Sodan syttyessä annettiin apulainen, liikenne vilkastui niin paljon, että apulainen tarvittiin. Sitä ennen hoidin keskusta yksin, veljeni ja isäni autoivat välillä.

Pyydettiinkö puhelut tuohon aikaan numerolla vai nimellä?

Numerolla tai nimellä, kumpaakin käytettiin.

Oliko tuohon aikaan päivä puhelinkeskuksessa kuinka kiireinen?

Kyllä, joskus oli hyvinkin kiire. Syömäänkään ei välillä ehtinyt.

Ovatko jääneet mieleen, miten tilaajat suhtautuivat, jos keskus ei kiireen vuoksi ehtinyt heti vastaamaan?

Sahayhtiön hoitaja oli kiireinen ja hermostui välillä, jos ei heti vastattu. Sodan syttyä oli näitä sotilasyhteyksiä, siinä oli lähellä esikunta ja se oli aivan ihana tilaaja, siitä on jäänyt pelkkiä hyviä muistoja. Siellä oli nuoria mukavia vänrikkejä, jotka tilasivat puheluja.

Oliko näissä ulkolinjapuheluissa esim. Viipuriin tai muualle Karjalan kannakselle rajoituksia, kuinka kauan sai puhua?

En muista, ei ollut.

Miten nämä ulkolinjapuhelut laskutettiin?

Merkattiin ylös puhelun alkamis- ja päättämisaika ja laskutettiin kerran kuussa. Annettiin tilaajille lipukkeet ja he sitten maksoivat. Tulivat maksamaan keskukseen määrättyinä päivinä. Minä sitten tilitin ne edelleen.

Mitenkä puheliniikenne Viipuriin tapahtui, jouduttiinko yhteys ottamaan useamman keskuksen kautta? Vai päästiinkö Viipuriin ihan suoraan?

Ei päässyt, jouduttiin tilaamaan Sairalan keskuksen kautta, mutta jos oli linja vapaana Sairalan keskus yhdisti sen suoraan eteenpäin.

Olivatko puhelinkeskuksella aukioloajat?

Keskus oli auki klo 7.00–21.00 auki, yöllä keskus oli suljettu. Joskus tuli puheluja yölläkin.

Miten laskutettiin nämä suljetun ajan puhelut, oliko niistä erillinen korvaus?

En tarkkaan muista, kyllä niistä kai laskutettiin joku yötaksa, olisiko ollut yksi marka lisämaksua.

Oliko keskuksen hoitajalla lomaa?

Ei ollut lomaa eikä vapaapäiviä.

Oliko rajoituksia, juhannuksena- tai joulupäivinä?

Ei ollut rajoituksia, keskus oli auki pyhinä, yön oli suljettu.

Palkkaus, oliko se sidottu tilaajien määrään?

Ei, se oli kuukausipalkka. Taisi olla 900 markkaa kuukaudessa, näin muistan.

Kutsuttiinko ”santra” mukaan kekkereihin, kun oli kylässä juhlia, häitä tai syntymäpäiviä?

Olin niin nuori, etten käynyt vielä kekkereissä. Minun kohdallani ei näin ollut, mutta kyllä sitten kutsuttiin nuorten mukaan tapaamisiin, joihin ei muuten olisi kutsuttu.

Oliko keskuksen ilmapiiri tuttavallinen, tiedettiinkö ihmisten asiat sitten hyvin?

Oli tuttavallinen koska kaikki olivat tuttuja, mutta puheluiden kuunteleminen oli kiellettyä. Ehkä kuunneltiin, mutta oli vaitiolo-velvollisuus ja sitä piti noudattaa. Ei aina tiennyt oliko puhelu loppunut, koska kaikki eivät soittaneet loppusoittoa.

Paikallispuheluissahan ei ollut mitään veloutusta, maksua?

Tuota en muista.

Yleensä näin on ollut, tuossa Viipurin puheliluettelossa vuodelta 1939 on ohje siitä, kuinka monta puhelua sai ottaa siihen vuosimaksuun. Oliko se näissä maaseutukeskuksissa sama? Tässä lukee, että tilaaja saa ottaa kolmesataa puhelua vuosineljänneksessä. Tämän rajan ylittävältä määrältä peritään kahdenkymmenen pennin lisämaksu.

Mitä mieltä te olette suomalaisten elokuvien antamasta kuvasta, näistä pikkukylien keskusten hoitajista, että pitääkö se paikkansa tämä ”juurutätinä” juokseminen ympäri kylää kertomassa...

No ei, varmasti jokainen ymmärtää, ettei

se käytännössä näin ole, on vähän liioiteltua, ehkä sitä jollekin tuttavalle kuiskattiin, ”että kyllä se asia on niin tai näin”.

Miten, kun tämä sota-aika tuli niin annettiin puhelinkeskuksen hoitajille erillisiä ohjeita näistä puhelusta ja niiden välityksestä?

Sotilaspuhelut piti pitää ehdottomasti salassa jos jotain kuuli, joskus kuuli tahtomattaan, mutta se oli pidettävä omana tietona.

Millä lailla puhelinliikenne muuttui sodan syttyä?

Vilkastui totta kai, yöpuheluita tuli, heillä oli lupa soittaa yölläkin.

Millä lailla yksityiset ihmiset, huomasiko tämän sodan syttymisen tässä liikenteessä, soittivatko he enemmän, olivat huolestuneita tuttavista ja omaisista eri paikkakunnilla ja lisääntyivätkö kaukopuhelut?

Kyllä ne varmaan lisääntyivät, pidettiin enemmän yhteyttä.

Miten ilmoitettiin, jos oli ilmahälytys, kuuluiko se keskuksen hoitajalle?

Ei kuulunut, sitten vaan alkoi pillit soida. Se oli ilmaoikeuden tehtävä, keskus ei siitä ilmoittanut.

Miten nämä palohälytykset, poliisi vai keskusko teki hälytyksen, jos jossain oli tulipalo, välitti tietoa eteenpäin?

Keskuksesta hälytyttiin.

Hoiditte jatkosodan aikana tätä keskusta. Milloin te lähditte lopullisesti kotoa?

Heinäkuun lopun jälkeen 1944.

Jäivätkö puhelinlaitteet ja keskuksat sinne?

Kyllä meillä jäi seinään.

Teillä ei ole tietoa kävikö joku suomalaisista myöhäisemmässä vaiheessa hakemassa laitteet pois?

Ei ole tietoa, meillekin tuli sitten kotitaloon sotilaita ja elämä meni ihan sekaiseksi.

Sain kirjeen Vuoksenrannan puhelinkeskuksen hoitajalta, jossa hän kertoi, että sotilaat tulivat ja pakkasivat isoihin laatikkoihin puhelinlaitteet kaikilta tilaajilta, ja laitettiin niihin nimilaput. Keskus purettiin ja pakattiin, kaikki laitteet lähetettiin Mikkeliin.

Minä en tuollaista muista, keskus jäi sinne kun me lähdettiin. Sinnehän jäi vielä suomalaisia, ehkä se oli vielä käytössä?

Kaikki siviilit lähtivät, isäni jäi kun hän oli sotapoliisina.

Tässä näkyikin vuodelta 1939 Viipurin puhelinluettelossa, Inkilän kohdalla olevan 28 numeroa käytössä.

Mitä te piditte tästä keskuksen hoitamisesta, oliko se teistä kiva toimi?

Miksei, jos olisi pystynyt vuorottelemaan, se oli liian kiinni pitävä toimi.

Kun te kerroitte olleenne vasta 13-vuotias niin eikö siinä jäänyt lapsen normaalit leikkimiset vähälle?

Täytin kesäkuussa 14 vuotta, kävin siinä ohella iltaisin jatkokoulun. Silloin veljeni tai isäni tuurasi minua. Meillä oli naapurissa oikein näppärä poika, hän halusi tulla välillä vuorottelemaan ilman palkkaa. Sitten oli Karjalaisen Aila, joka kävi myös, hänestä oli mielenkiintoista tulla tuuraamaan.

Keskusta hoitivat miehetkin, eli se ei ollut pelkästään vain naisväen kontolla.

Ei ollut, jos vaan osasi hoitaa ja välittää puheluita. Pääasia oli, että liikenne tuli hoidettua ja puhelut merkattua ylös. Vaapaat kädet oli ottaa tuuraa, ei siihen ollut mitään esteitä.

Kärsikö tästä koulunkäynti, tuliko opettajalta noottia?

Ei tullut. Me oltiin ajateltukin ennen kuin sota syttyi, kun se sotki kaikki suunnitelmat, että keskuksen hoito siirtyisi toisille perheille joissa oli kaksi tytärtä. He olisivat yhdessä hoitaneet vuorotellen keskuksista.

Miten tuo kuuluvaisuus oli tuohon aikaan linjoilla. Kuuluivatko linjat hyvin?

Kyllä, muistaakseni hyvin kuului.

Mitenkäs kun maaseudulla oli avolinjat käytössä, vaikuttiko talvimyrskyt ja lumisateet, tuulet. Sotkivatko ne paljon näitä linjoja?

Ehkä siellä oli, en tarkkaan muista.

Kuka niitä sitten korjasi ja hoiti, jos linjoihin tuli vikoja? Oliko siellä joku montööri?

En muista.

Olisiko joku naapurikunnista hoitanut useamman kylän linjavikoja? Miten hoidettiin puhelinkeskusten viat? Jos piti osia vaihtaa tai korjata rikkimenneitä nauhoja, kuka niitä hoiti?

Kyllä sitten kävi joku mies korjaamassa. Lähin isompi keskus oli Sairalassa asemalla, sinne ilmoitettiin vioista ja sieltä tulittiin korjaamaan.

Oletteko päässeet käymään kotipaikalla sen jälkeen kun se luovutettiin? Onko sinne lupaa saatu mennä?

En ole päässyt käymään.

Kiitän tästä haastattelusta teitä, että sai tallennettua tätä tietoa Inkilän seudulta puheliniikenteestä. Kiitos.

Kiitos.

Nauhalta kirjoitti Inkeri K

SA-kuva:
I AKE:n puhelinkeskusten neitosia.
Sakkola, Kiviniemi
28.10.1941.

Kirvu.fi toimii taas!

Kirvu.fi-sivuston odotettu uudistus on nyt saatu valmiiksi. Pari vuotta sitten vanha kirvu.fi-sivusto alkoi nikotella eikä ottanut vastaan enää päivityksiä. Emme löytäneet apua sivujen ylläpitoon, sillä aikoinaan sivustoja rakenneltiin pienten alustojen päälle ja kun alustan kehittäjä lopetti toiminnan, loppui myös sivujen ylläpito.

Kirvu-Säätiö rahoittajana ja Kirvun Pitäjäseura käytännön toimijana aloitti sivuston uudelleenrakentamishankkeen. Valitsimme alustaksi tunnetun suuren toimijan WordPressin ja ryhdyimme hommiin. Työryhmässä ovat olleet sisällön suunnittelijoina ja tuottajina Teija Sipiläinen, Heikki Jääskeläinen ja Hannele Inkinen ja teknisinä asiantuntijoina Minna Hölttä, sivujen ilme (Hyvälhme Oy) ja Peter Zakrevski.

Toivotamme lukijoille antoisia hetkiä uusilla sivuillamme osoitteessa www.kirvu.fi. Sen jälkeen, kun ensin olet todennut että "Eihän täältä löydä mitään", niin vähitellen uudet sivut ja niiden alisivut tulevat tutuiksi ja löydät toivottavasti sitä mitä etsit. Ja jos ei löydy, niin lähetä viesti osoitteeseen kirvu@kirvu.fi ja toimitus auttaa. Tällä hetkellä toimitusta pyörittävät Teija ja Hannele.

Joitakin sisältöjä puuttuu vielä, esim. miten Kirvusta tuli Svobodnoje, mutta ajan kanssa, ajan kanssa... Mielellään otamme myös tarinoita yhdistyksistä ja ihmisistä täydentämään kirvulaisuuden koko kuvaa.

Perhealbumi

Kauppiaspari Mikko ja lida Inkisen pojan Kaunon tyttären Marja-Liisan tyttären Marjan tyttären Anniina Salon ja puolison Sebastian Moslemien perheeseen syntyi 14.3.2022 tytär, joka sai kasteessa nimen **Alissa Edith Ulrika Moslemie**.

Kauppiaspari Mikko ja lida Inkisen pojan Kaunon tyttären Leenan tyttären Mirjan tyttären Minnan ja puolison Matin perheeseen syntyi 19.3.2022 poika, joka sai kasteessa nimen **Niklas Mikael Kianta**.

Kalle Hinneri kirjoitti ylioppilaaksi Lahden yhteiskoulusta 4.6.2022. Kallen äiti on Mervi Suni ja äidinisä Raimo Suni, äidinisän vanhemmat puolestaan Aili (os Meronen) ja Paavo Suni.

Valokuvaaja Lea Björn

Seuraavaan lehteen, Inkilän Jouluun 2022, otetaan mielihyvällä vastaan perhe uutisia, syntyneitä, ripille päässeitä, valmistuneita, merkkipäivän viettäjiä. Lähetä ilmoituksesi viimeistään 25.11.2022 os. hannele.inkinen@kolumbus.fi.

Inkilä-lehden toimitus esittäytyy

Teija Sipiläinen 60 vuotta

Inkilän Kylätoimikunnan puheenjohtaja, Kirvu-Säätiön hallituksen sihteeri sekä Kirvun Pitäjätseuran hallituksen jäsen ja tiedottaja Teija Sipiläinen vietti 28.5. pyöreitä kotonaan Tervakoskella.

Missä olet syntynyt ja kasvanut?

A mie oon syntynyt Kärkölässä Teurojoen rannalla. Olinkohan viiden vanha, kun muutimme maalta kaupunkiin, tarkemmin Petsamo-nimiseen kaupunginosaan Lahdessa.

Mitä teet työksesi?

Vuodesta 2007 lähtien olen työskennellyt Würth Oy:n pääkonttorilla Riihimäessä. Juuri nyt kuuluun eCommerce -tiimiin, joka huolehtii tuotetietojen ja -materiaalien oikeellisuudesta ja ajantasaisuudesta mm. verkkokaupassamme ja internetsivuillamme.

Keitä kuuluu perheeseesi?

Täällä Tervakoskella meitä on vain minä, mieheni Veli-Matti ja lellipoikamme Milo (kohta 2 v. Jack Russellin terrieri). Oma poikamme Eemeli lensi juuri pesästä. Lahdessa meitä on vielä äitini Tellervo ja siskoni Tuire. Siskon poika Jere puolisoineen asustaa Mikkelissä. Isäni nukkui juuri ikiuneen.

Sinulla on vahvasti juuret Kirvussa, kerro missä, mitä sukuja?

Äiti Tellervo syntyi Kirvun Hakolahdessa Anttilan tilalla jouluna 1942. Isoäitini Hilja Niukkanen oli omaa sukua Reimi, hänen äitinsä puolestaan Lietlahden Hämäläisiä. Isoisäni, jota en kylläkään tuntenut, oli puolestaan Räisälästä.

Myös Hämeessä on juuria, kerro niistä.

Joo, Hämeessäpä hyvinkin. Isäni syntyi Kärkölässä, kirkonkylällä 1941. Isän äiti oli Orimattilan Tuomisia ja isän isä puolestaan Saarijärven Saareloita. Jotenkin sitten isovanhempani päätyivät Kärkölään ja perustivat sinne perheen lapsimäärästä kuuluisaan Kakaravaaraan, eli sahanmäelle liki Koskisen sahaa.

Olen muuten kuullut sanottavan, että hämäläisten ja karjalaisten jälkeläiset ovat savolaisia. Olen siis aina ajatellut olevani savolainen, mutta ehken kuitenkin, kun nuo isän juuret tuonne pohjanmaalle asti ulottuvat.

Tänä kesänä ei päästä luovutettuun Karjalaan; millaiset juhannus- ja kesäsuunnitelmat sinulla on?

Niin, tänä kesänäkään ei päästä Karjalaan, eikä varmaan lähivuosiinakaan, eikä ehkä koskaan. Itä-Suomeen kuitenkin veri vetää. Tarkoitus on matkailuautolla tutkia itärajan alueita. Minulla on Itä-Suomessa paljon työkavereita ja tulen aina niin iloiselle mielelle, kun kuulen heidän puhuvan mietä ja sietä, sitä Karjalan murretta.

Erillinen reissu tehdään myös Kolille, mutta nämä vasta loppukesästä. Juhannussuunnitelmia ei ole eikä juhannustaikoja enää kannata tehdä, kun ukkokin on tullut jo hankittua. Ehkä menen vain katsomaan Puuhamaan perinteistä juhannuskokkoa ja tyydyn haistelemaan takapihan tuoksuvia syreenejä.

Teija (vas.) palkittiin vuosien ja kymmenien työstä Kirvun tuuliviirikukolla, onnittelemassa Kirvu-Säätiöstä hallituksen jäsen Raimo Niukkanen ja puheenjohtaja Sirpa Suvanto.
© Heikki Jääskeläinen.

Inkilän kylätoimikunta on esittänyt Inkilä-päivillä näytelmiä vuodesta 2008 lähtien. Kaksi aikaisempaa näytelmää on julkaistu aikaisemmissa Inkilän lehdissä. Tässä on näytelmä numero 3 vuodelta 2010.

Kirvun Voimisteluseura Kirvun Vilkas ja Inkilän alaosasto

Kertomusnäytelmä voimistelu- ja urheiluseura Kirvun Vilkaan vaiheista lähinnä Inkilässä 1900-luvun alkupuoliskolla

Inkilä-päivillä Kärkölen Kankahaispirtillä 15.8.2010
Koonnut Inkilän kylätoimikunnan jäsen Pentti Tomminen

Vilkas, näin se on meille kerrottu, tuotu esille...

Kertoja (=Pentti Tomminen)

Suomen Senaatti sai vuonna 1883 oikeuden myöntää toimiluvan sivistysjärjestöille. Niin avautui portti uusien seurojen perustamiselle, tosin voimisteluseuroille ei myönnetty toimilupia, vaan ne toimivat yleensä paikkakunnan nuoriso- ja raittiusseuran alaisuudessa.

Voimisteluseurojen kasvatustavoitteet ja fyysisen kunnon kohottamiseen tähtäävän toiminnan esteenä olivat valtiolliset asetukset, mitkä estivät voimisteluseurojen perustamisen, sillä seurat eivät herättäneet luottamusta senaatin taholla!

Uusien voimisteluseurojen säännöille ei saatu vahvistusta ja ilman kuvernöörin vahvistamia sääntöjä ei toimintaa voinut harjoittaa, se ei ollut luvallista!

Uuden Kirvun Voimisteluseuran perustamisajankohta oli siis valtiollisesti synkeä.

Näin ollen Voimisteluseura toimikin aluksi, jo vuonna 1894 perustetun Nuorisoseuran, myöhemmin raittiusseura Kirvun Ehdoton, alaisuudessa.

25.2.1901 Kirvun Nuorisoseura viettää perheiltamaa pitäjäntuvassa Hulkkosenharjulla

Väkeä on saapunut pitäjän eri kulmilta, pitkienkin matkojen takaa, kuka hevospelillä, toiset hiihtäen, kelkoilla, jalkapatikalla...

Vilho Kaipainen ja Kalle Käkönen

Alkuohjelman jälkeen, kun on kuultu puheet, kertomukset, runot, katsottu näytöskappale ja laulettu kaikki yhdessä Karjalaisen laulu - - - astuu juhlayleisön eteen kirvulainen opettaja **Vilho Kaipainen**, voimisteluseuratyön ja hyvien elämästapojen vahva puolestapuhuja ja esitaistelija.

Opettaja Vilho Kaipainen astelee arvokkaasti, parhaimpiinsa pukeutuneena puhujakorokkeen taakse. Esiintyminen kuuluvaa, vakuuttavaa ja kansaan vetoavaa. Vilho Kaipainen puhuu iltamayleisölle, nyt Inkilä-päivän juhlayleisölle. Vilho on opettaja, sivistynyt ja puhuu ehdottomasti kirjakieltä!

Vilho Kaipainen (=Paavo Aarnikka)

Hyvä iltamaväki!
Muutama tärkeä ajatus Teille!

On ilo nähdä Teitä kirvulaiset, kun näin suurella joukolla olette kokoontuneet näihin Nuorisoseuran Perheiltamiin, ja niin iloisina ja punaposkisina!

Karjalan ja koko Suomen kansan, sen nousevan nuorison, henkisen kehittymisen ja kasvun rinnalla on hyvin tärkeää ruumiillinen kasvatustyö!

Miten on äidit ja isät, mummot ja vaarit ja te sirisilmäiset tytöt ja pojat, jos nyt perustaisimme oman voimisteluseuran tänne kotipitäjäämme Kirvuun!

Minä, opettaja Vilho Kaipiainen, ehdotan vakavasti, että Kirvuun perustetaan oma seuravoimistelua harjoittava yhdistys, Kirvun Voimisteluseura!

Meidän on oltava vahvoja, peräksi antamattomia, katsottava tulevaisuuteen!

Elämme vaikeita aikoja, mutta edessämme on uusi, koko Suomelle, parempi aika; terveemmän ruumiillisen kasvun nouseva voima – uudet uljaat sukupolvet, tarmokkaiden tyttöjen ja poikien, naisten ja miesten Suomi!

Jättäkäämme taakse se ikävä aika, jolloin rakkaassa isänmaassamme elettiin hurjia aikoja sorron alla sekä kylillä ja kujilla räyhäten, juopotellen, tapellen!

Tartu ystävääsi kädestä ja aloita parempi, innostavampi ja terveempi elämä!

Voimistelu, hiihto, juoksu, paini ovat asioita, joita meidän tulee tehdä, niistä saa iloa ja hyvän mielen ja mikä tärkeintä, fyysillistä kuntoa ja voimaa!

Kirjailija Aleksis Kivi kehottaa meitä terveeseen elämään:

Täs' on poikas uljas nuori;
Esiin käy hän, voimaa täys',
Kuin tuima tunturin tuuli!

Puhe sai loistavan vastaanoton. Salissa kaikuivat Hyvä-huudot ja voimakas kättentaputus.

(Nyt Inkilä-päivän juhlayleisö taputtaa, joku johtokuntalainen aloittaa... ja yrittää saada Inkilä-päiväyleisön mukaan näytöksen juoneen...)

Kertoja

Vilhon ehdotusta kannatettiin innostuneesti ja yksimielisesti, ja päätettiin perustaa Kirvun Voimisteluseura Kirkonkylän nuorisoseuran alaosastona.

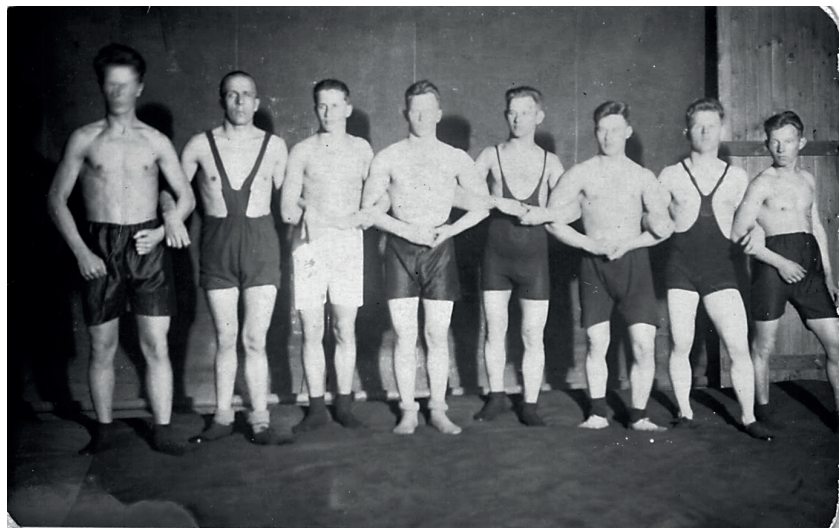
Mekin nyt tässä Inkilä-juhlassa liitymme Voimisteluseuran perustajiin, 109 vuotta myöhemmin.

Ensiesiintyminen uudella Kirvun Voimisteluseuralla oli jo muutaman kuukauden kuluttua.

Tällöin vietettiin Kirvun Laulu-seuran 20-vuotisjuhlia Inkilän aseman läheisyydessä, Juhla-kentällä ja Kuunjoen korkean ratapenkereen alittavalla Aallopilla.

Viipurin Sanomat kertoi juhlasta, joka vietettiin luonnonihanalla kentällä, että muutamien voimistelijoiden liikkeet olivat miellyttävät ja esitykset palkittiin runsailla kättentaputuksilla.

Inkilän painijoita

Suurlakon 1905 jälkeen olot Suomessa tulivat vapaammiksi ja niin myös Kirvun Voimisteluseura itsenäistyi toimittuaan Raittiusseura Ehdottoman alaosastona.

10.4.1907 ehdotettiin nimenmuutosta, ja se saikin suuren kannatuksen, nimeksi tuli Kirvun Vilkas.

Inkilän osasto on perustettu vuoden 1905 paikkeilla, sahanhoitaja Antti Reimin toimesta, hän oli myös osaston pitkäaikainen puheenjohtaja. Inkilän osastoon kuului Inkilän koulupiiri ja Läylölän kylä.

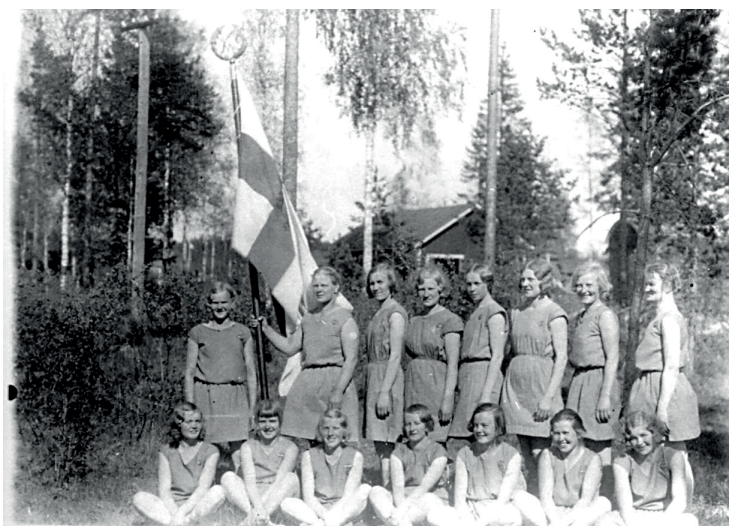
Tallennettua ja kirjoitettua historiantietoa osaston toiminnasta ei ole säilynyt, joten lähes kaikki tieto perustuu muisteluihin, joita on tallennettu Kirvun Vilkaan historioteokseen vuodelta 1992.

Osaston toiminnallinen keskus oli Inkilän Nuorisoseurantalo ja sen piha-alueena ollut Inkilän Olympia eli nuorisoseurantalon mäki, missä oli Inkilän vaatimaton kenttä.

Kertoja

Hyvä Inkilä-päivän 2010 juhlayleisö!

Nyt meillä on tilaisuus kurkistaa Kirvun Vilkaan Inkilän alaosaston esiripun taakse sinne 1900-luvun alkuvuosikymmenille. Mahtavatkohan Inkilän Vilkaan voimistelijat ja muut voimailijat saapua tänne esittämään taitojaan? Kuuluu pillin vihellys: **Piipp**, ja sieltä saapuvat...

Voimistelijat, olkaa hyvät!

Lavalle marssii naisvoimisteliijoita iloisesti vilkuttaen yleisölle.

Voimistelupuvut tietysti 1910-luvun tyyliä: Inkeri, Minna, Riitta, Teija, Tiina Riitta toiminee ohjaajana

Myös selostus, keitä me olemme: "Myö ol-laa Vilkkaa naisvoimistelijoi Inkilästä".

Ryhmä esittää joitakin liikkeitä, taivutuksia, pyörimistä, mitä vain, noin 1 min.

"Rivvii järjesty, kädet ylös, sivull, ales, käännös vasempaa, tahis mars, yks, kaks..."

Kirvun Vilkaan tytöt Ensossa 1933

Hiihtäjät, hiihtovarusteissa!

Nais- ja mieshiihtäjiä

Sukset, sauvat, kengät, sarkatakit, karvalakit: Hannele ja Markku

Sukset olalla, reipasta käyntiä (ulos sukset survaiskaa)

Hannele lausuu antaumuksella Hiihtäjä-runosta: "Mie hiihän hankii...!"

Markku myötäilee: "Joo joo kyll, myö yhes hiihetää ja paljo!"

Juoksija, reippaasti lavalle!

Juoksuasu, piikkarit ja iso numerolappu rinnassa: Pentti

juoksentelee, on kuin Hannes, Paavo, Ville, Ilmari, rinta rottingilla

Kaulassa voi roikkua mitali.

"Mie se oon vast' juoksijapoika, mie voitankii kaik juoksus" hilpeästi Pentti huudahtaa.

"Mie lähenkii Antverppennii olumpialais-juoksuu, kymmene peninkulma matkal!"

Painijat, molskille!

Paini oli Inkilän kyläosaston menestyslaji 1930-luvulla.

Siniset ja punaiset painitrikoot: Ilmo ja Paavo

Miehet ottavat leikkimielisesti mittaa toisistaan, Nelssoneita, käsilenkkejä, mitä nyt mieleen tulee.

Ei puhetta paljon, sitäkin enemmän puhinaa ja uhoamista,

"Mie näytä siul', mist' se kana pissii!"

"Katoha sinnuu, vai näytät sie, täl' viisii mie näytä siul', ah vot, mite hää männöö!"

Yleisön pitää **nähdä** ja **kuulla** esitykset ja toivottavasti taputtaa; ensin Vilho Kaipiaisen (Paavon) puheen jälkeen ja toivottavasti tämän Inkilän-johtokunnan näytöskappaleen jälkeen.

Näyttelijät kiertävät kaikki yhdessä näyttämöllä: vasen, vasen, yks, kaks

Näyttelijät kumartavat ja kiittävät juhlayleisöä ja leikkimielisesti kutsuvat kaikki mukaan Vilkaan Inkilän alaosaston toimintaan, silloin joskus 80-90 vuotta sitten, **Kiitos!**

Kuvat: Kirvun kuva-arkisto ja Riitta Hämäläisen valokuva-arkisto

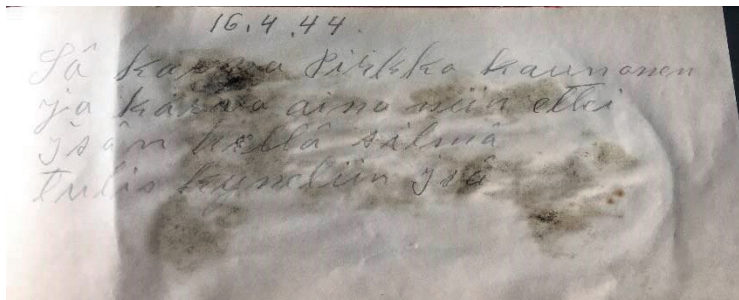

Hiihtokilpallut 1933

Muistovärssyjä vuosilta 1941-1944

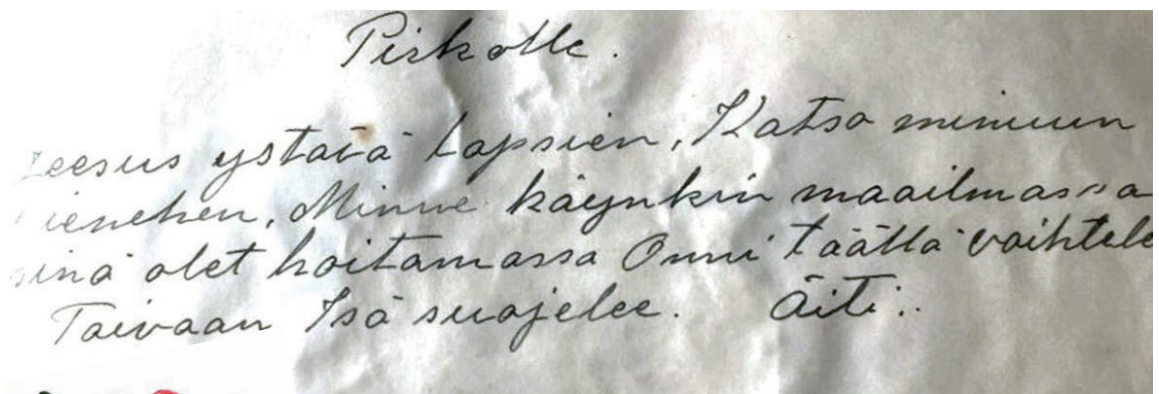
Tätini Pirkko Kuisman Muistoja-kirjasta löytyi näitä kiiltokuvilla somistettuja värssyjä. Pirkko oli isäni Reinon nuorin sisko.

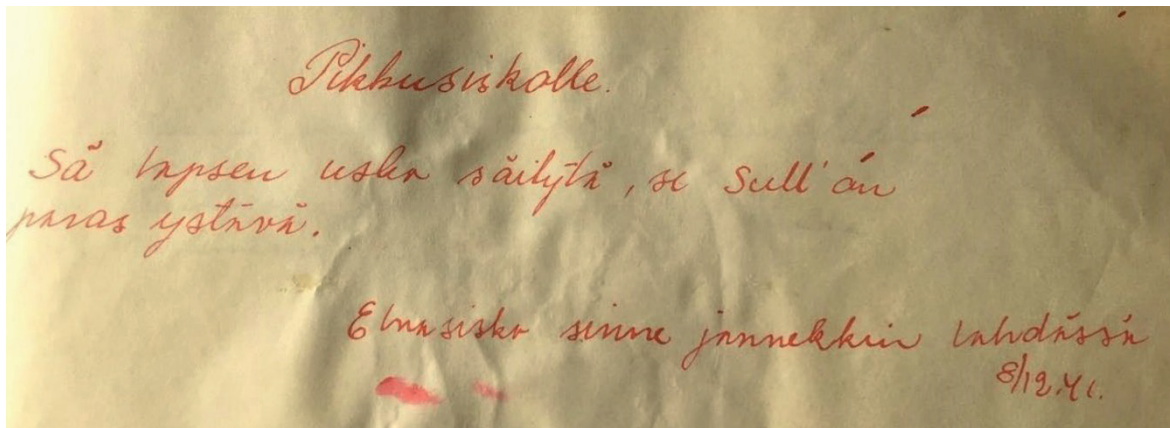
Tämä Pirkon isän 16.4.-44 kirjoittama värssy on mennyt niin huonoksi. Simo ukkini kirjoittaa näin:

Sä kasva Pirkko kaunoinen ja kasva niin, ettei isän hellä silmä tulis kyyneliin. Isä

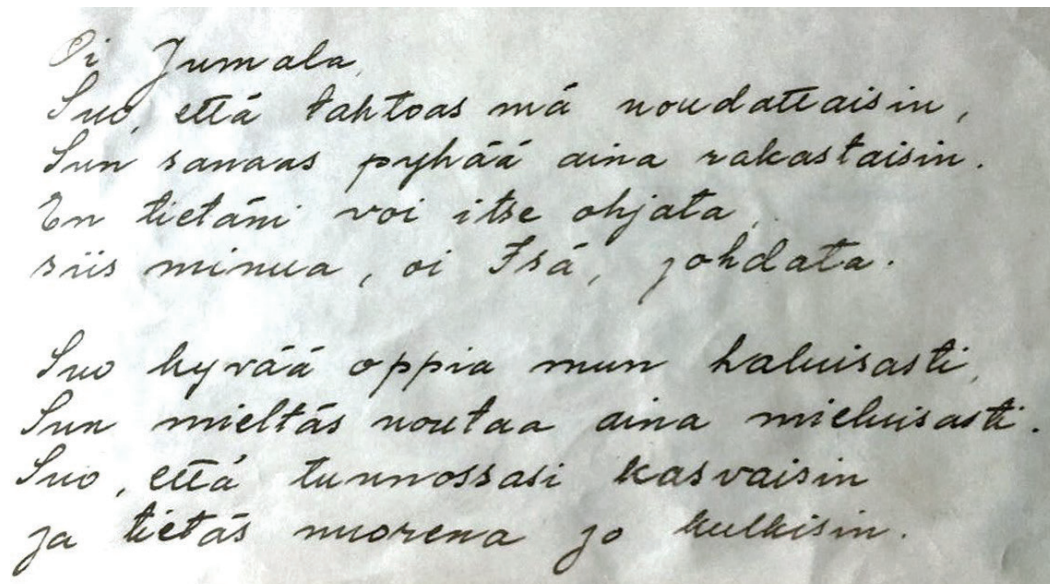
Pirkon äiti, Saima-mummoni kirjoittaa näin:

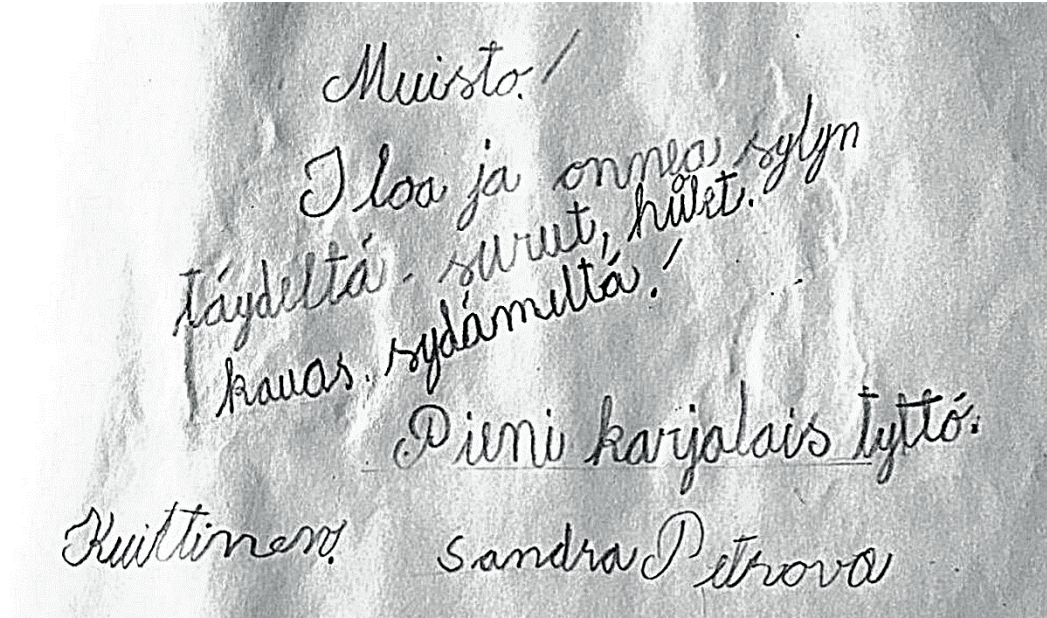
Elna-siskon värssy:

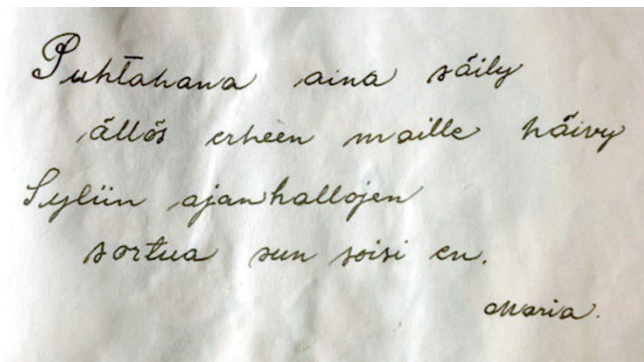
Anni-täti, kesällä 1941. Hän oli Saima-mummon äidin Hilda Wendelinin siskon Josefiinan ja Peter Frimannin tytär.

Seuraava värssy oli yllätys. Sandra Petrova oli kirjoittanut myös. Kirjoitin työstä Inkilän Joulu 2020 lehdessä kuvan kera, sivu 19. Isäni toi rintamalta Sandran Inkilään Kuismalle kyläilemään.

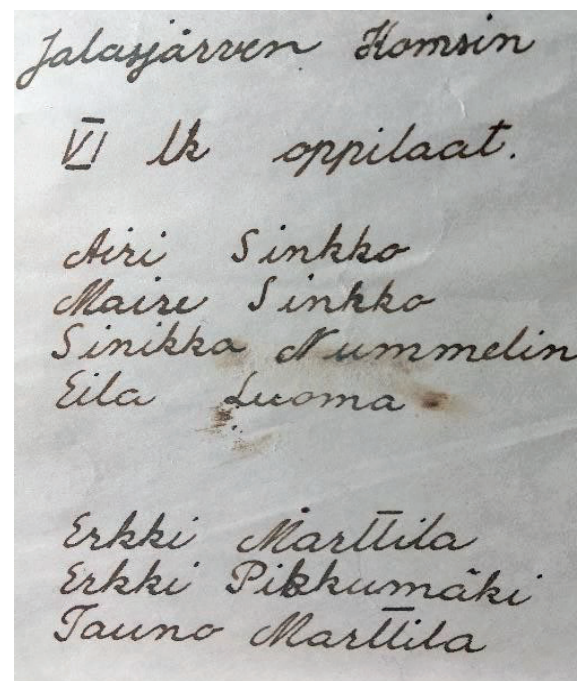

Tämä värssy on ukkini Simon sisarelta Marialta.

Viimeinen evakkomatka päättyi Jalasjärvelle Komsin kylään. Nämä nimet oli kirjoitettu kirjan viimeiselle sivulle.

Inkeri Keijamaa

Kirvu-juhlat sunnuntaina 28.8.2022

Lahden Launeen kirkossa ja Lahden Upseerikerholla

Tapparakatu 22 - Upseerikerhonkatu 3

klo 10 messu

klo 11.30 seppeleenlasku Evakkopatsaalle Upseerikerhon pihalla

klo 12 keittolounas

klo 13 päiväjuhla teemalla Evakot ja sotaorvot

Osallistumismaksu 25,-; ilmoittautuminen viimeistään 14.8. os. kirvu@kirvu.fi

Kuisman Sukuseuran sukukokous ja -juhla

lauantaina 14.9.2022

Sysmässä Virtaan kartanossa

os. Kymärintie 44, Sysmä

Ilmoittautuminen klo 10.00 - Sukukokous alkaa klo 11.00

Katso lisätietoa Kuisman sukuseura ry www.kuismansuku.fi

Pertti Laaksosen kirja Historian palasia ilmestyi

Perjantaina 27.5.2022 saimme viettää Kirvun ja Sairalan Opiston/Perheniemen ystävän **Pertti Laaksosen** kirjan Historian palasia julkaisujuhlaa Orimattilassa.

Kirjassa on koottuna puheita ja kirjoituksia Pertti Laaksosen elämän varrelta. Hän on osallistunut ahkerasti kaupungin ja seurakunnan elämään ja kehittämiseen. Häneltä eivät ole unohtuneet sotaveteraanit, sotainvalidit eivätkä sotaorvot. Inkeriläisten asia on ollut lähellä sydäntä. Ja monet muut...

Pertin elämään liittyy Sairalan evankelinen opisto läheisesti. Hän on ollut nimensä Perheniemen opistoksi vaihtaneen opinahjon hallintoelimissä jo 1980-luvulta saakka, myös Toveriliiton työssä. Toveriliitto herätti ajatuksen päästä luovutettuun Karjalaan, opiston synnyinsijoille. Pertti järjesti ensimmäisen matkan Kirvuun syksyllä 1990 ja siitä pitäen niitä on riittänyt.

litin Perheniemi on usein ollut Kirvu-juhlien näyttämönä, eikä vähiten Pertin ansiosta.

Onnittelumme kirjailijalle!

*Kirvun Pitäjäseura ja Kirvu-Säätiö
Hannele Inkinen*

Kuvassa Pertti Kirvun kirkon alttaritaulun alla Orimattilan seurakuntakodilla. Kuva Heikki Jääskeläinen.

PERHENIEMI - KIRVU

Ensimmäinen matka Kirvuun 17.9.1990 – 58 henkeä.....	190
Kun Perheniemen kartano litissä myytiin sodan jälkeen	
Valkjärveläisille vuonna 1945.....	195
Kirvujuhlat Orimattilassa.....	199
Kirvujuhlat litissä.....	201
Karjala-päivä Perheniemen opistolla.....	203
Kirvu-juhlat 2017.....	205
Kirvun sankarimuistomerkin äärellä 3.9.1994.....	208
”Arpa lankesi minulle ihanasta maasta ja kaunis on minun perintöosani..?”.....	212
”Sairala, unten maa”.....	213
Perheniemen opiston historiaa. Opisto 95 vuotta 10.11.2019.....	215
Kirvu-juhlat Orimattilassa.....	225
Kirvun ja Inkerin yhteyksien avautumisesta 30 vuotta.....	228

Terveisiä Pikkulotta Inkeri Lahdelta

Aamuposti Torstaina 28.4.2022

Taivaallinen isäni – kiitos lapsuudestani Karjalassa

Kiitos, että sain elää lapsuuteni Karjalassa. Siellä kotijärven saarissa kielot kukkivat suvena ja koivikossa kukui käki.

Lapsuuskotini, Karjalan kauniin, on aarteeni verraton.

Kiitos, että rukoukseni sodan jaloissa täyttyivät. Luojani vei turvaan alta vaarojen.

Tämänaikainen rukoukseni on, ettei isänmaani eikä Karjalan kansa sortuisi milloinkaan.

Kiitos, että sain oman kodin kultaisesta Hämeenmaasta.

Perheeni mielenmaisema oli musiikki.

Säveliä tulvi omastakin takaa kaikkialle maailmaan.

Nyt yksinäisen eloni tiellä ne

antavat voimia jaksamaan.

Isänmaani Suomi on minulle kaikkein kallein päällä maan.

Inkeri Lahti

pikkulotta v. 1936–44

Riihimäki

Kirvussa syntyneet 31.12.2021

Kirvu-Säätiö pyytää vuosittain Väestötietojärjestelmästä luvut Suomessa asuvista, Kirvussa syntyneistä miehistä ja naisista. Ulkomailla asuvien lukumäärää ei pystytä selvittämään.

Kirvussa syntyneiden asuinkunta vuoden 2021 lopussa			
Asuinkunta	Miehet	Naiset	Yhteensä
Asikkala	3	3	6
Askola	1	0	1
Enontekiö	0	1	1
Espoo	7	11	18
Forssa	1	1	2
Hamina	2	2	4
Hankasalmi	1	0	1
Hausjärvi	2	3	5
Heinola	2	9	11
Helsinki	22	41	63
Hirvensalmi	1	0	1
Hollola	6	12	18
Hyvinkää	13	22	35
Hämeenkyrö	0	1	1
Hämeenlinna	6	7	13
Iisalmi	1	2	3
Ikaalinen	0	1	1
Imatra	5	14	19
Inkoo	0	1	1
Janakkala	0	4	4
Joensuu	1	1	2
Jokioinen	0	1	1
Joroinen	1	0	1
Jyväskylä	1	3	4
Järvenpää	6	5	11
Kaarina	1	1	2
Kangasala	1	0	1
Kankaanpää	0	1	1
Kauniainen	0	1	1
Keminmaa	1	0	1
Kempele	0	1	1
Kerava	3	5	8
Keuruu	0	1	1
Kihniö	2	1	3

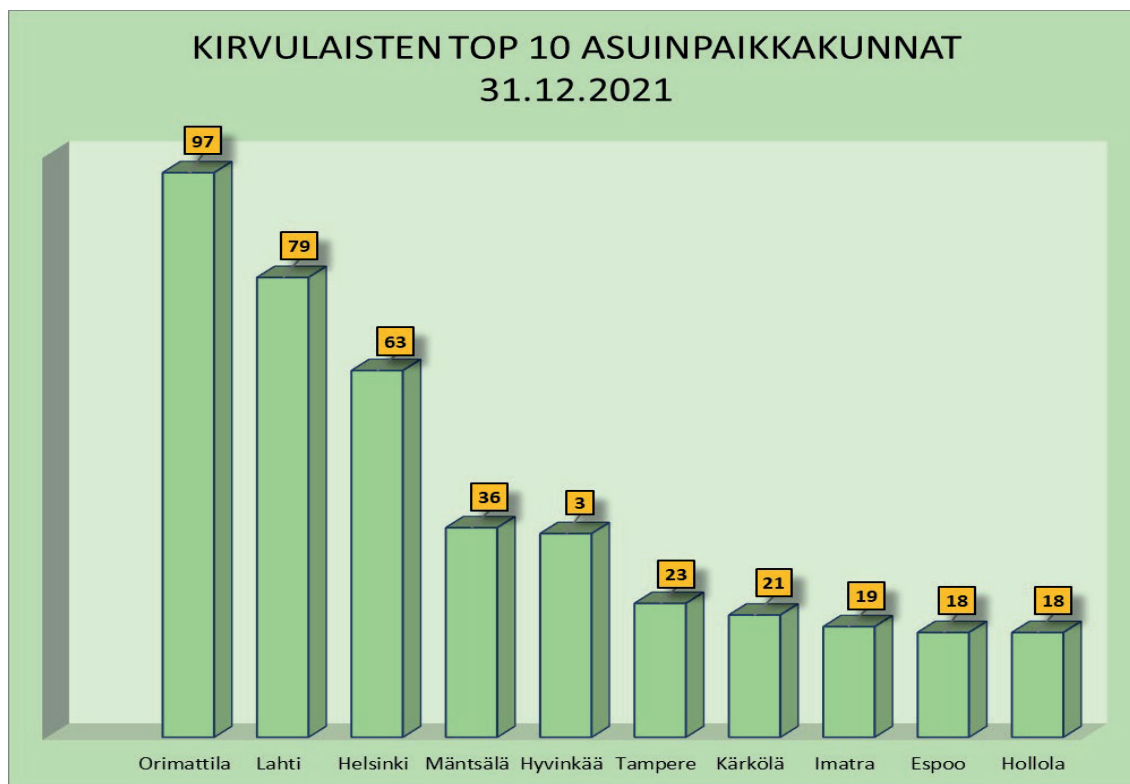
Asuinkunta	Miehet	Naiset	Yhteensä
Kirkkonummi	0	4	4
Kitee	0	1	1
Kittilä	1	0	1
Kokemäki	0	1	1
Kokkola	0	1	1
Kontiolahti	0	1	1
Kotka	2	2	4
Kouvola	4	4	8
Kuopio	2	4	6
Kurikka	1	0	1
Kärkölä	11	10	21
Lahti	32	47	79
Lapinjärvi	1	1	2
Lappeenranta	4	6	10
Laukaa	1	2	3
Lempäälä	1	1	2
Lohja	0	4	4
Loppi	1	2	3
Loviisa	2	2	4
Luumäki	1	0	1
Miehikkälä	0	1	1
Mikkeli	4	1	5
Mustasaari	0	1	1
Myrskylä	0	3	3
Mäntsälä	13	23	36
Mänttä-Vilppula	0	2	2
Mäntyharju	0	1	1
Naantali	0	1	1
Nokia	1	0	1
Nurmes	0	1	1
Nurmijärvi	3	3	6
Orimattila	41	56	97
Orivesi	0	1	1
Oulu	1	0	1
Padasjoki	0	1	1
Paimio	0	1	1
Parainen	0	1	1
Parikkala	0	1	1
Parkano	1	0	1
Pello	1	0	1

Asuinkunta	Miehet	Naiset	Yhteensä
Pirkkala	0	2	2
Pori	2	5	7
Pornainen	1	0	1
Porvoo	4	6	10
Pukkila	3	4	7
Rauma	0	2	2
Rautalampi	0	1	1
Rautjärvi	1	2	3
Riihimäki	5	4	9
Rovaniemi	0	1	1
Ruokolahti	1	0	1
Ruovesi	0	3	3
Saarijärvi	0	1	1
Salo	2	3	5
Sastamala	1	4	5
Sauvo	0	1	1
Savitaipale	0	1	1
Savonlinna	1	1	2
Seinäjoki	1	1	2
Siilinjärvi	0	1	1
Sipoo	1	0	1
Sulkava	1	0	1
Suonenjoki	0	1	1
Sysmä	0	1	1
Säkylä	0	1	1
Tammela	1	1	2
Tampere	9	14	23
Tohmajärvi	0	1	1
Turku	5	5	10
Tuusula	5	7	12
Uusikaarlepyy	1	0	1
Vaasa	1	1	2
Valkeakoski	1	1	2
Vantaa	4	11	15
Varkaus	0	1	1
Vihti	4	3	7
Ylöjärvi	2	2	4
Ähtäri	0	1	1
Kaikki yhteensä	276	441	717

Kivussa syntyneiden TOP 10 -asuinpaikkakuntaa

	Miehet	Naiset	Yhteensä
Orimattila	41	56	97
Lahti	32	47	79
Helsinki	22	41	63
Mäntsälä	13	23	36
Hyvinkää	13	22	35
Tampere	9	14	23
Kärkölä	11	10	21
Imatra	5	14	19
Espoo	7	11	18
Hollola	6	12	18
			409

Uusia Kirvu-juurisia! Vauvauutisia – kampanja jatkuu

Ennen pääsiäistä postitettiin 12 perheeseen rotinarinkeli. Joukossa oli perheitä, joissa sattui vuoden 2021-2022 aikana iloinen perhetapahtuma: syntyi uusi Kirvu-juurinen vauva, vunukka.

Juuria oli jälleen monilla Kirvun kylillä: Inkilässä (4!), Virolassa, Torajärvellä, Ylikuunussa, Vehkapäässä ja Läylölässä, Ovaskankylässä, Hannukkariikosessa, Hauhialassa, Jantulassa ja Lietlahdessa.

Ilmoita uudesta vauvasta os. kirvu@kirvu.fi. Tarvitaan tieto vauvan

- nimestä, jos se jo on annettu
- syntymäpäivästä
- osoitteesta
- vanhemman puhelinnumerosta Postin lähetyksilmoitusta varten
- juurikylästä

Seuraavat rotinarinkelit toimitetaan ennen Juhannusta Lappeenrannasta Juho Pullilta eri puolille Suomea ja seuraavaksi loppuvuodesta ennen Joulua.

Kirvun Pitäjäseura ry

Inkilän kylätuotteet

Katso kaikki tuotteet Inkila.yhdistysavain.fi

Inkilä-ikimerkki 10 kpl/20 € 20 kpl/40 €

Inkilä-postikortti 1,50 € kpl

Korttien ja merkkien tilaukset Inkeri Keijamaa,
045 322 8969, inkeri.keijamaa@phnet.fi

Uniikkikoru Inkilän aalloppi

55 € + postikulut

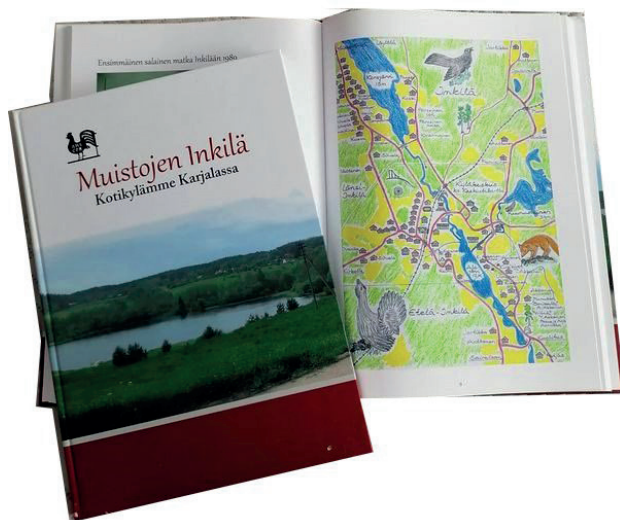
Inkilän kyläviiri, korkeus 43 cm. Pöytästandaarin jalusta on harmaata marmoria, tanko niklattu.
Hinta 33 € + postituskulut.

Korun ja viirin tilaukset Riitta Hämäläinen,
puh. 040 574 1114

Muistojen Inkilä – Kotikylämme Karjalassa

kuvakirjaa myydään nyt 20 euron kappalehintaan (norm. 25 €) tai kaksi kirjaa 30 eurolla, lisäksi postimaksu.

Kirjan alkuosa on vanha tuttu mustavalkoisin kuvin kuvitettu teos vuodelta 1982.

Uusi osa sisältää värikuvia Inkilästä ja Inkilän matkalaisista vuosilta noin 1990-2018.

Tilaukset: sähköpostitse Teija Sipiläinen
teija.sipilainen@elisanet.fi

tai puhelimitse 050 5000 477

Kirvulaisen tärkeät tuotteet: kyläkirjat, korut, servettelineet, lippikset voi ostaa uusien kirvu.fi-sivujen kaupasta osoitteessa <https://kirvu.fi/kauppa/>

Tervetuloa tutustumaan uusittuihin kirvu.fi-sivuihin!

Inkilä-lehden talous 2021

Viime vuonna nostimme lehden hinnan viidestä seitsemään euroon / kpl. Lehden talous koeheni hieman. Toivomme, että maksat tänäkin vuonna lehtimaksut alla olevalla tilisiirrolla. Saamme pidetyksi lehtemme elossa. On huomattava, että lehti tekee tärkeää kulttuuryötä tallentamalla Kirvun ja Inkilän historiaa.

Tulot 2021

Kirvu-Säätiön julkaisuavustus	600,00
Tilaaajien lehtimaksut	2134,00
Tulot yhteensä	2734,00

Menot 2021

Painatus ja postitus	3302,66
Lehden tuotto/tappio	-568,66

**Maksa lehtesi
näillä tiedoilla**

Saajan tilinumero	FI78 1087 3006 1013 47	TILISIIRTO		
Saaja	Inkilän Kylätoimikunta	Inkilän Juhannus 7,- Inkilän Joulu 7,- Lahjoitus		
Maksajan nimi ja osoite		Viitenumero	2260	
Allekirjoitus		Eräpäivä	30.06.2022	EUR

Maksu välitetään saajalle vain Suomessa Kotimaan maksuvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella

INKILÄLEHDEN toimitus:

Hannele Inkinen

Puotilantie 11 49, 00910 HELSINKI puh. 050 581 2434,
email: hannele.inkinen@kolumbus.fi

Petri Inkinen

Seittemänmiehenkatu 50, 05830 HYVINKÄÄ,
puh. 040 060 0389, email: petri.inkinen@pp.inet.fi

Teija Sipiläinen

Koivistonpolku 5 A, 12400 TERVAKOSKI
puh. 050 500 0477, email: teija.sipilainen@elisanet.fi

Minna Hölttä

Tikinmaantie 24, 37630 VALKEAKOSKI
puh. 050 589 2321, email: mholтта@kolumbus.fi

OSOITTEENMUUTOKSET JA LEHTIMAKSUT:

Inkeri Keijamaa: puh. 045 322 8969,
email: inkeri.keijamaa@phnet.fi; Jos maksat jonkun
muun lehden kuin omasi, ilmoita viestikentässä lehden
saajan nimi. Viitenro: 2260

INKILÄN JOULU -LEHTEEN 2022 tulevat kirjoitukset ja
muu aineisto 10.11.2022 mennessä Hannelelle.

Inkila.yhdistysavain.fi
www.facebook.com/inkilä

ISSN 1235-600X

Grano Oy, Helsinki 2022

